MELANIE HURST

Cântecul sicomorului

Traducerea şi adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

CÂNTECUL SICOMORULUI

Un sicomor frumoasei domniţe îi cânta,
Ca stropi de rouă dulce cuvintele-i răsun:
„Roşu precum rubinul e rodul ce-oi lega
Şi-n faţa ta prinosul cu drag eu ţi-l depun.
Verde ca de papirus mi-e frunza în lumină, Iar ramul şi tulpina ca de opal lucesc.
La umbra-mi răcoroasă vino şi te hodină,
Şi inima-ţi viseze în placul ei ceresc.
Frumoasa mea stăpână cu drag o să trimită Răvaş plin de iubire spre sufletul ferice.
„O, vino în grădina mea neasemuită,
Singuri în umbra dulce să stăm" răvaşul zice.
„Ci flori îţi voi aduce, adânc mirositoare,
Voi coace pâine, vinul în cupe-l voi turna,
Dulci poame voi culege spre-a ta îndestulare, Să te-ospătezi în ziua când eu voi fi a ta. “

Cu dragul ei, stăpâna va sta precum se cere,
Ce gingaş i-este graiul, cuvântu-i adorat...
Dar despre ce-mi văd ochii, eu doar

păstrez tăcere, Nimic din ce se spune nu voi rosti vreodat'!“

(Traducere de Mihnea Columbeanu După o variantă în limba engleză de Donald A. Mackenzie)

Dintr-o culegere de poezii egiptene de dragoste, datând din urmă cu peste trei mii de ani, depuse în mormintele răposaţilor ca să poată fi cântate de sufletele din Paradis.
Donald A. Mackenzie: „Mituri şi legende egiptene“
(Gresham Publishing Co.)

Capitolul 1

In ghid scria că era un sicomor. Victoria nu avea de unde şti. Stătea rezemată de zidul îngrăditurii, încercând să-şi tragă respiraţia. Făcuse o prostie venind singură, dar crezuse despre copac că se afla într-o zonă turistică, unde localncii erau deprinşi cu străinii - chiar şi cu femeile străine. Şi când colo, în noaptea trecută plouase, străzile se umpluseră de băltoace şi noroi, iar copiii o luaseră cu asalt, strigându-i cuvinte neînţelese, până-şi pierduse capul şi o luase la sănătoasa, drept spre sanctuarul Copacului Fecioarei şi zâmbetul liniştitor al paznicului care-i primise bacşişul nemăsurat de generos şi îi deschisese poarta, strigându-le copiilor ceva cu glasul lui ascuţit.

Victoria bănuia că arborele murise. Existau câteva frunze, despre care în prima clipă crezuse că-i aparţineau, dar la un examen mai atent văzu că erau ale unei plante agăţătoare care creştea pe peretele opus. Nu prea conta. Copacul avea o coroană magnifică, întortocheată, întinsă peste toată curtea. Era susţinut pe un suport solid, în formă de X, care-i accentua aspectul argintiu, venerabil. Poate că fusese într-adevăr adăpostul Fecioarei Maria şi al Pruncului, când se refugiaseră în Egipt. Asemenea poveşti stârneau uşor cinismul, dar legenda respectivă era totuşi respectabilă. Districtul se numea Matareya, ceea ce însemna apă dulce, după izvorul din care băuse Fecioara, singura sursă locală lipsită de gustul sălciu al apei stătute.

Poarta de fier scârţâi, lăsând să intre încă un vizitator. Era un bărbat, mai înalt decât egiptenii de statură medie, cu ochi ciudaţi, de culoare deschisă, contrastând fascinant cu pielea lui bronzată şi tăbăcită. Victoria îşi reveni cu greutate, dându-şi seama că se uita lung la el, şi încercă să se comporte ca şi cum

nu l-ar fi observat. Puse un deget pe plăcuţa ruginită unde scria, în engleză şi arabă, că acela era Copacul fecioarei.

- Se spune că are trei mii cinci sute de ani, spuse omul, într-o engleză atât de perfectă încât Victoria nu-şi putu stăpâni imboldul de a-l privi.
- Ştiu, răspunse ea, pe un ton cam sfidător. Am citit înainte de a veni aici.

Ochii bărbatului o studiară, făcând-o să se simtă jenată de ciorapii rupţi şi praful de pe haină, cu care se alesese de pe urma busculadei cu copiii.

- A fost o imprudenţă să vă plimbaţi printr-o asemenea zonă, domnişoară Lyle.

Victoria tresări.

- De unde-mi ştiţi numele? întrebă ea.
- L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră.

Cuvintele lui, rostite sec, ascundeau un mesaj pe
care Victoria nu-l înţelegea. Ii suportă privirea iscoditoare cu o nervozitate abia stăpânită, ridicând capul într-o poziţie mândră, pentru a-l studia la rândul ei. Avea ce vedea, îşi spuse ea. Părul bărbatului era şaten deschis, sârmos, iar

ochii aceia ciudaţi şi enigmatici nu-i trădau cu nimic gândurile. Până şi pantofii negri lustruiţi scăpaseră cumva de noroi. Ea, una, îşi spuse Victoria cu amărăciune, nu arăta nici pe departe la fel de onorabil. Părul negru i se revărsa despletit pe

umeri, pentru că-şi pierduse panglica în care şi-l ţinea strâns de obicei, la ceafă; pielea, întotdeauna prea albă pentru propriile ei gusturi, era acum mai palidă ca oricând, după iarna petrecută în Anglia. Şi deşi ştia că era zveltă şi bine făcută, nu putea să nu-şi amintească vorba tatălui ei care spunea că localnicii din Orientul Mijlociu preferau femei mai împlinite şi mai planturoase.

- L-aţi cunoscut bine pe tatăl meu? îl întrebă ea într-un târziu.

- Destul de bine.

Victoria se întrebă ce însemna asta. Recunoscuse de mult, în sinea ei, că tatăl său îi rămăsese străin până la moarte. In fond, se întâlniseră doar cu câteva ocazii, amândoi fiind inhibaţi de faptul că se cunoşteau atât de vag. Părinţii ei se despărţireră când Victoria era încă

mică, iar ea rămăsese cu mama sa, la periferia Londrei. Pe de altă parte, tatăl ei îşi petrecea mai toată viaţa în străinătate, descifrând misterele civilizaţiilor antice din Egipt, Mesopotamia şi Persia. Murise în timpul ultimei sale expediţii în Egipt. Victoria aflase despre moartea lui când fusese chemată la biroul avocaţilor din Londra şi

descoperise că-i lăsase o avere considerabilă, cu condiţia de a-i finanţa în continuare actuala expediţie.

Doamna Lyle fusese încântată că fostul ei soţ n-o uitase pe Victoria, dar insistase că nimic n-ar fi făcut-o să mai părăsească ţinuturile confortabile ale Angliei - nici chiar rugăminţile disperate ale fiicei sale, care insista că n-avea cum să se descurce de una singură în Egipt.

- N-am vrut să merg cu tatăl tău după acea primă expediţie dezastruoasă la Babilon şi nu voi veni nici cu tine, replicase încăpăţânată maică-sa. Şi-n plus, de ce să te duci acolo? E de ajuns doar să le dai banii, şi gata!

- Dar aşa ceva n-ar avea nici un haz! răspunsese Victoria.

10

Deşi se temea să ia locul tatălui ei, era totuşi hotărâtă să se ducă în Egipt, pentru a urmări cu ochii ei cum erau cheltuiţi banii.

Era posibil ca acest om să-l fi cunoscut pe tatăl ei mult mai bine decât ea însăşi.

- Cum v-aţi dat seama cine sunt? întrebă ea. De unde-aţi ştiut că am venit?

- V-am urmărit de la hotel. Ştiam că locuiţi la Hotelul Mena Garden din Gizeh şi i-am dat un bacşiş portarului ca să-mi spună când luaţi un taxi, şi cu ce destinaţie.
- Dar de ce? întrebă ea, cu ochii albaştri, aproape negri, scăpărând de indignare. Dacă m-aţi urmărit, aţi fi putut să mă salvaţi de... de golanii ăia de-acolo!

Necunoscutul râse.

- Dumneavoastră aţi fost de vină că aţi venit singură într-un asemenea loc. Era cel mai simplu mijloc de a vă face să învăţaţi că aveţi nevoie de ajutor pentru a conduce expediţia tatălui dumneavoastră. Voiam să ajung primul, înaintea altora de la excavaţii. Pe şantier sunt tot felul de probleme...

Victoria înălţă sprâncenele.

11

- Nu cred că e momentul cel mai potrivit ca să discutăm despre activităţile tatălui meu, replică ea rece. Prefer să văd cu ochii mei cum stau lucrurile.

- Voi rămâne oricum prin preajmă. A trecut pe la dumneavoastră cineva din expediţie?

Clătinând din cap, Victoria răspunse:

- Nu încă.

Apoi îl privi cu curiozitate.

- Cum se face că ştiţi atât de multe despre expediţie?

- Am avut eu grijă să aflu. Am anumite interese în expediţia asta şi intenţionez s-o conduc din partea dumneavoastră, continuă el, zâmbind uşor. Curând veţi afla că nu vă puteţi descurca fără mine - după cum tocmai începuse să descopere şi tatăl dumneavoastră. Ne-am certat din motive personale şi n-ar fi trebuit să permitem ca asta să ne afecteze munca. Vreau să îndrept lucrurile, din partea mea, atât cât se mai poate.

Victoria se întreba câtă încredere putea să aibă în el; preferă să-şi rezerve orice judecată până vedea şantierul şi oamenii care lucrau

acolo.

- Voiam să văd piramidele, spuse ea, dar conducătorii de cămile sunt atât de insistenţi, încât m-am întors la hotel. Nu se fac vizite organizate?

In ochii lui apăru o ironie atât de caustică, încât Victoria regretă că vorbise atât de deschis. Se părea că îi lua cuvintele drept o invitaţie personală.

- Vă însoţesc cu plăcere oriunde doriţi să mergeţi, *Fadehat el D'emal,* dacă aţi terminat să vă uitaţi la copacul ăsta.

Cele câteva cuvinte în arabă îi amintiră că încă nu ştia cu cine avea de-a face.

- Nu-s sigură că aş dori să mă însoţiţi undeva, răspunse ea cu sinceritate.

Drept răspuns, omul îi făcu pazniculuí semn să deschidă poarta metalică, astfel încât Victoria întrezări mulţimea ce aştepta să asiste din nou la spectacolul trecerii ei printre copii.

- Ei, o îndemnă el, de ce nu plecaţi?

Victoria lăsă capul în piept.

- V-aş fi recunoscătoare să mă conduceţi înapoi la hotel, recunoscu ea, umilă.

13

- La hotel, încuviinţă necunoscutul. Sau v-aş putea duce la mama mea adoptivă, care s-ar ocupa bucuros de dumneavoastră câteva zile - ce ziceţi?

- Dar nu ştiu nimic despre dumneavoastră, protestă ea. Nici măcar numele nu vi-l cunosc.

- Uneori, mi se spune Tariq, o informă el.

- Deci, sunteţi egiptean?! exclamă Victoria.

- Are vreo importanţă?

- Cred că nu...

Voia să afle cât mai multe despre el, dar în acelaşi timp se temea de o deziluzie. Ceva

anume la el îi atingea o coardă nebănuită din adâncurile fiinţei. Ridică privirea spre ochii lui.

- In regulă, Tariq - de ce m-ai urmărit până aici?

- Fiindcă eşti fiica tatălui dumitale, replică el prompt. Credeai că ai putea prezenta şi vreun alt interes pentru mine?

- Mi s-a părut posibil, recunoscu ea. Mai ales din moment ce nu-mi spui nici numele dumitale complet, nici cine eşti.

- Şi ce dovedeşte asta? Ti-aş putea spune o minciună, una credibilă, şi tot n-ai afla nimic

despre mine.

Victoria stătu un moment pe gânduri.

- Sau, mi-ai putea spune adevărul, nu...? sugeră
ea.

- Am să-ţi spun doar atât: am lucrat cu tatăl dumitale, dar ne-am despărţit cu câteva luni înainte de moartea lui. De când am plecat eu, pe şantier au început să apară probleme, iar guvernul m-a angajat acum să-i reprezint interesele la Sakkara - ceea ce înseamnă să stau cu ochii şi pe dumneata.

- înţeleg. Deci, aşa ai aflat că am ajuns în Egipt şi că plănuiesc să continuu munca tatălui meu de unde s-a întrerupt?

- Mi-ai spus că nu ştii nimic despre munca tatălui dumitale, replică Tariq. Ai fi făcut mai bine să rămâi în Anglia, cu mama dumitale, şi să laşi organizarea muncii în seama autorităţilor egiptene.

Victoria oftă.

- Ştiu, recunoscu ea. Dar voiam atât de mult să vin. Nu e nevoie să ştiu prea multe ca să dau banii, nu?

15

- E nevoie să ştii mai multe decât crezi. Ai încredere în mine, Victoria Lyle?

Victoria îşi muşcă obrazul pe dinăuntru, savurând senzaţia de putere pe care i-o dădea faptul de a-l tachina puţin.

- Nu sunt sigură, murmură ea, coborând ochii.
- La fel ca orice femeie!

Tariq îi puse o mână pe braţ şi o trase după el pe poartă, cu un strigăt răstit spre mulţime. Deschise portiera unei maşini din apropiere şi o împinse pe Victoria înăuntru cu atâta forţă, încât tânăra căzu

efectiv pe fotoliul tapiţat cu piele, scoţând un strigăt indignat. Degetele lui o strânseră de braţ.

- Va trebui să ai încredere în cineva, o preveni el. E mai bine să faci cum îţi spun eu.

Victoria îşi frecă braţul, nemulţumită că la atingerea lui bătăile inimii i se acceleraseră. Era el atrăgător, dar nu chiar atât de atrăgător!

- Imi displace să fiu maltratată! se plânse ea.

Când privirile li se întâlniră, Tariq înălţă din sprâncene. Victoria nu mai văzuse niciodată o asemenea culoare, verde-gălbuie, ca a irişilor

lui. Ii aminteau de ochii unei pisici şi nu era deloc sigură că-i plăceau pe un chip omenesc.

- Maltratată?

- Imbrâncită!

Ochii lui Tariq se îngustară.

- Fată dragă, dar abia te-am atins...!

- Ei, nu mai spune! M-ai luat pe sus şi m-ai aruncat în maşină - şi nu-mi place deloc!

- Foarte bine, îmi prezint scuzele, spuse el calm. Deşi cred că tu eşti cea care încearcă să mă provoace. De ce, Victoria?

Intr-adevăr - de ce? Nu-i putea spune că prezenţa lui o tulbura, o făcea să se simtă nesigură pe sine şi

deloc în apele ei. Deşi în mod normal era calmă din fire, simţea să i se zbârlea părul la fiecare remarcă de-a lui - şi nu înţelegea de ce.

- Iţi accept scuzele, spuse ea.

Tariq se aşeză la volan, privind-o printre gene.

- Semeni mai mult cu tatăl tău decât mă aşteptasem, spuse el. Eşti drăguţă, dar la fel de impulsivă. Nu te-ai gândit că, atâta timp cât te afli aici, ai putea fi în pericol?

Victoria clătină din cap.

- Am venit fiindcă aşa a vrut tatăl meu. Am primit o scrisoare de la el - dar cred că ăsta e secretul meu...

Tariq îi atinse obrazul cu blândeţe, întorcându-i capul cu faţa spre el. In mod surprinzător, Victoria nu găsi deloc gestul dezagreabil. Dimpotrivă, degetele lui erau ferme, răcoroase şi familiare pe obrazul ei.

- Poţi avea încredere în mine, Victoria, spuse el din nou. Nu te grăbi să iei vreo hotărâre în privinţa şantierului. îmi promiţi? Ar fi mare păcat să i se întâmple ceva tocmai fiicei tatălui tău. Ar trebui ca prima ta

vizită aici să fie cât mai plăcută. Ia-o încet şi, dacă ai vreo îndoială - orice fel de îndoială - spune-mi mie. De acord?

Instinctul o îndemna să-i acorde cea mai deplină încredere dar, când era vorba despre Tariq, Victoria nu se mai baza pe propria ei judecată. Avea senzaţia că o aştepta ceva minunat, care însă ar fi putut la fel de uşor să devină dezastruos. Adevărul era că nimeni nu o afectase vreodată în felul acela şi nu era sigură

că-i plăcea senzaţia.

- Tatăl meu nu mi-ar fi scris dacă nu mă considera în stare să mă descurc singură, spuse ea. Nu sunt o proastă, domnule Tariq!

- Nu, domnişoară Lyle, sunt sigur că nu eşti. Dar în ţara asta există multe lucruri pe care unei femei îi e greu să le facă de una singură, dacă nu chiar imposibil, şi vei avea nevoie de ajutor, vrând-nevrând.

- De ajutorul dumitale?

Tariq dădu din cap

- De ajutorul meu. Ce-a avut de spus tatăl dumi- tale în scrisoarea pe care ţi-a trimis-o?

Victoria se foi pe loc, stânjenită.

- Ti-am spus că e secret...

începu să-şi tragă un fir desprins al fustei, sperând că nu şi-o rupsese iremediabil.

- Nu ştiu nimic despre dumneata, adăugă ea. De ce mi-ai inspira încredere?

- Dar despre tatăl dumitale ce ştii?

Cu asta îi închise gura. Ce ştia ea despre propriul ei tată? Cam tot atâta cât ştia despre arheologie şi despre dezgroparea vechilor civilizaţii. Un zero mare cât toate zilele? Iar

dacă acest Tariq lucra pentru guvern, aşa cum spunea, atunci poate că era demn de încrederea ei.

- Şi dumneata eşti arheolog? îl întrebă ea, prudentă.
- Da.
- Ai lucrat la Sakkara?

Ii aşteptă gestul afirmativ din cap - slab, abia perceptibil.

- De-acolo s-au dezgropat unele lucruri destul de valoroase, nu-i aşa?
- Câteva.
- Tatăl meu era îngrijorat pentru că unele dintre obiecte au dispărut. Mi-a spus să fiu atentă la un om numit Torquil Fletcher. Şi a

adăugat să nu permit scoaterea nici unui obiect de pe şantier fără aprobarea mea personală.

Mâinile lui Tariq se încleştară pe volan atât de strâns încât falangele i se albiră.

- Ti-a spus şi de ce îl suspecta pe acest Torquil Fletcher? întrebă el.

Răsuci cheia de contact şi porni încet maşina, dar Victoria putu simţi încordarea cu care îi aştepta răspunsul.

20

Işi amintea cât de emoţionată fusese la lectura scrisorii pe care i-o dăduseră avocaţii.

- E un hoţ de aur! anunţă ea, pe un ton dramatic. Nu e cu nimic mai presus decât jefuitorii de morminte din vechime, numai că ei, săracii, sufereau blestemul faraonilor şi mureau întotdeauna în condiţii misterioase. Omului ăstuia pare să nu i se întâmple niciodată nimic!

Tariq râse.

- Aşa ţi-a spus tatăl dumitale?

- Nu tocmai, dar a sugerat-o destul de clar. Părea să-l urască îngrozitor de mult. Ca să-ţi spun adevărul, m-am întrebat dacă nu cumva fusese ceva

personal între ei. Mama mea spune mereu că tata putea fi cumplit de ranchiunos, dar mi-e greu să ştiu...

Se întrerupse.

- Nu se prea plăceau, încheie ea, cam brusc.

- Torquil Fletcher nu e un hoţ, domnişoară Lyle. Il cunosc bine şi te pot asigura de asta. Dacă au dispărut lucruri, trebuie să cauţi făptaşul în altă parte. Eşti sigură că tatăl

dumitale îl suspecta cu adevărat pe Fletcher?

Victoria dădu din cap cu convingere.

- Mi-a spus că altcineva n-ar fi putut să fie. Cu toţi ceilalţi din echipă mai lucrase şi înainte. Domnul Fletcher nu lucra pentru el, tocmai... nu ştiu ce funcţie avea...

- Reprezenta guvernul egiptean.

- Chiar aşa? Ce ciudat... Asta faci şi dumneata, nu?

- Uneori. Despre ultima excavaţie a tatălui dumitale s-a vorbit foarte mult.

O privi, zâmbindu-i, iar Victoria începu să-şi spună că, la urma urmei, ochii lui atât de ciudaţi erau totuşi destul de atrăgători.

- Dar nu trebuie să-ţi mai faci griji - mă ai pe mine pentru asta! Nu-ţi rămâne decât să te distrezi şi să admiri minunile Egiptului, aşa cum şi-a dorit tatăl dumitale.

Victoria respiră uşurată. Fusese îngrijorată în legătură cu ceea ce avea de făcut la Sakkara şi era mai mult decât bucuroasă să-şi lase problemele în seama omului de lângă ea.

- Am atâtea de învăţat, spuse ea. Totuşi, mi se pare cam egoist să ţi le las pe toate pe cap.

Ce-ai să faci?

Tariq ridică din umeri.

- Voi merge cu dumneata la Sakkara.

In glas i se simţea o notă aspră, dând de înţeles că nu putea fi contrazis prea uşor.

- Mă voi ţine scai de dumneata, Victoria Lyle, ca să mă asigur că nu vei fi folosită în nici o escrocherie, cu sau fără consimţământul dumitale, şi voi întări securitatea astfel încât nici un şoarece să nu iasă de pe şantier fără ştirea mea.

- Dar ce legătură pot să am eu cu escrocheriile?! protestă Victoria.

- Asta, draga mea, încă mai trebuie să i se dovedească guvernului egiptean.

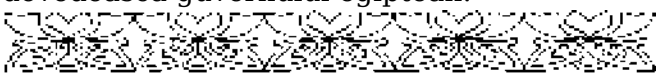

Conducea cu îndemânare prin traficul ameţitor de pe străzi, claxonând cu fiecare ocazie, ca şi cum egiptenii n-ar fi putut suporta liniştea.

- Eşti deosebit de credincioasă, Victoria, de-ai început prin a vizita Copacul Fecioarei, când sunt atâtea altele de văzut? întrebă el, ironic.

- Credeam că pot merge singură fără nici o problemă, răspunse Victoria. Probabil trebuie

să-ţi mulţumesc că m-ai salvat de copiii de-acolo.

- Nu-mi fac decât datoria, spuse el, simplu.

Deci, aşa o considera? Nu o fiinţă omenească, ci doar o simplă datorie? Ideea n-o încânta deloc. Nu conta, desigur, nu însemna nimic, oricine prefera să fie respectat ca persoană, iar Victoria nu făcea excepţie. Tariq era doar un om care-şi făcea datoria şi, în continuare, aşa avea să-l considere.

- Ai trecut cu taxiul pe la obelisc? întrebă el, cu un licăr amuzat în ochi.

- Nu. Care obelisc?

- Din Heliopolis, suburbia unde ne aflăm, cum o numeau grecii. Este oraşul arhaic On, sediu al astronomiei şi al matematicii, unde se înălţa cel mai

vechi obelisc din lume, construit în cinstea zeului- soare Ra. Locul unde s-a aflat universitatea e marcat printr-un alt obelisc.

- Ra era cel mai mare dintre toţi zeii?

- In Heliopolis, da. Acolo era considerat zeul creaţiunii. Mai exista si un alt curent de gândire, la Memphis, capitala Egiptului unit.

Acolo, zeul creaţiunii si cel mai important dintre toţi era Ptah.

- La Memphis... repetă Victoria, cu emoţie. Nu e în apropiere de Sakkara, unde se află situl arheologic al tatălui meu?

Tariq dădu din cap.

- Sakkara este necropola de la Memphis. Resturile oraşului se află pe malul estic al fluviului. Sakkara e pe malul vestic, unde erau trimişi morţii să se odihnească, în ţara soarelui-apune. Uneori, cei răposaţi erau numiţi „apuseni“ - o idee salutară, nu ţi se pare...?

Victoria râse.

- Abia aştept să ajung la Sakkara şi să văd totul cu ochii mei!

Tariq îi zâmbi.

- Nici în zilele noastre, spuse el, viaţa de-acolo nu s-a prea schimbat. Sau moartea. Chiar şi acum, oraşul

Cairo are propria lui necropolă. Vom trece pe lângă ea în drum spre hotel. Nu diferă decât prin faptul că se află în estul oraşului. Vezi, acolo, colinele golaşe din Mokattam?

- Mie mi se pare că arată mai degrabă ca

nişte cariere, comentă ea.

- Au fost. Acolo erau carierele de unde s-a luat piatră pentru piramidele de la Gizeh.

Victoria era uimită. Versanţii abrupţi ai colinelor arătau de parcă piatra ar fi fost smulsă de-acolo nu mai demult decât ieri.

- Ei bine, continuă Tariq, între blocurile alea de apartamente de-acolo şi coline se întinde oraşul morţilor. Nu e un cimitir obişnuit, ci conţine străzi cu case numerotate, ca orice altă localitate. Majoritatea familiilor au acolo câte o casă normală, cu bucătărie şi aşa mai departe, şi două camere alăturate, cu o deschizătură alungită în podea. Sub pardoseala unei camere zac membrii de sex bărbătesc ai familiei, iar în cealaltă cameră, femeile. Adeseori, când familia e musulmană, coptă - creştină, adică - sau evreiască, în casă se ţine un praznic de patruzeci de zile după deces, vestigiu al perioadei necesare pentru a mumi-

fica un cadavru înainte de înmormântare, în Egiptul faraonilor. Egiptenii au fost întotdeauna în relaţii foarte strânse cu morţii.

Necropola se afla la un nivel mai coborât

decât cel al şoselei, iar nisipul deşertului înainta din nou pe străzile înguste, spre praful maroniu-deschis care se vedea pretutindeni. Pe străzi patrulau paznici, făcând ca localitatea să pară însufleţită, iar în unele prăvălioare se vindeau chiar şi ceaiuri şi alte articole necesare familiilor îndoliate.

- Imi închipui că nu jefuieşte nimeni morţii, presupuse Victoria, întrebându-se de ce erau necesari paznicii.

- De ce nu? replică Tariq. Tâlharii nu fac nici o deosebire între vii şi morţi. Majoritatea oamenilor îşi îngroapă morţii în linţolii rupte, ca să nu fie furate. Nu folosesc sicrie, ci doar transportă trupurile neînsufleţite în lăzi de lemn, astfel încât morţii rămân expuşi jefuitorilor de morminte, la fel ca pe vremuri.

- Ce sinistru! comentă Victoria.

- Intr-adevăr. Cei superstiţioşi afirmă că în fiecare noapte pe străzile de-aici umblă sute de stafii, şi nu se apropie de metropolă după ce de pe cer a dispărut

ochiul soarelui care-i apără. Dar în timpul zilei, la toate marile praznice de peste an, e plin de

rude în vizită la cei care nu mai „miros aerul“ şi nu mai îmbracă haine noi.

Victoria îl privi cu o expresie ciudată. începea să se simtă mai destinsă în compania lui. Nu fu îngrijorată nici chiar când maşina încetini.

- Mă gândeam că poate ţi-ar plăcea să vezi citadela lui Saladin, spuse Tariq.

- A lui Saladin? Acelaşi Saladin din cruciada regelui Richard Inimă de Leu? Ce căuta aici? Crezusem că a trăit în Ţara Sfântă. Şi, de fapt, nu era kurd?

Tariq păru impresionat de ultima întrebare.

- Da, era kurd, confirmă el, şi n-a stat aici multă vreme, dar a construit citadela. Trebuie neapărat să vizitezi moscheea, la un moment dat.

- Eşti foarte mândru de Cairo, nu-i aşa? întrebă ea. Cred că-l cunoşti ca pe propriul buzunar.

- M-am născut aici, îi explică Tariq. Mama mea a murit când aveam doar două săptămâni, lăsându-l pe tata să se descurce cu mine şi cu cariera lui de ofiţer în armată. Familia mea adoptivă e egipteană. Ţi-am satisfăcut curiozitatea?

28

Victoria trecu peste nervozitatea întrebării din final.

- Sunt oameni plăcuţi, remarcă ea. Cred că mă voi simţi foarte bine aici.

- Spune-mi asta peste-o lună, i-o întoarse Tariq. Te afli aici ca să te întâlneşti cu oamenii care au lucrat cu tatăl tău. Ei nu te vor accepta prea uşor - pe tine, o amatoare care ţine în mână băierile pungii. Ştii asta, nu-i aşa?

Gura Victoriei se arcui într-un zâmbet impertinent.

- De ce să-mi fac griji? Sau te-ai răzgândit şi n-ai să mă mai aperi de ei?

- Să ştii că nu-i de glumă! replică el tăios. Se prea poate să mă urăşti pentru ceea ce va trebui să fac în viitor.

Ochii i se opriră un moment spre faţa ei.

- Şi ar fi păcat, adăugă el. Eşti prea drăguţă ca să-i convină vreunui bărbat să se certe multă vreme cu tine.

- S-ar putea să te miri când vei vedea ce uşor învăţ din mers. Nu numai înfăţişarea e de mine, crede-mă! Şi-n plus, eşti în avantaj. Imi cunoşti numele!

- Pe moment, numele meu nu ţi-ar plăcea prea mult, răspunse el. Va trebui să te mulţumeşti cu faptul că m-ai cunoscut la umbra sicomorului. In Egipt,

sicomorul a fost şi este un simbol tradiţional al romantismului, chiar şi acum trei mii de ani: *Un sicomor frumoasei domniţe îi cânta...*

Ei, poftim, acum se apucase să flirteze cu ea! Victoria îşi strânse buzele, privindu-l încruntată.

- „Verde ca de papirus mi-e frunza în lumină,

Iar ramul si tulpina ca de opal lucesc.

La umbra-mi răcoroasă vino si te hodină,

Şi inima-ţi viseze în placul ei ceresc“ cită el încet.

- Ce drăguţ, comentă Victoria.

Ii plăcea poezia şi îşi dorea să-l fi cunoscut pe Tariq în alte împrejurări, când n-ar fi contat dacă flirta şi ea. Dar nu trebuia să uite că era un profesionist la datorie şi trebuia s-o suporte indiferent ce părere avea despre ea, la fel cum şi Victoria trebuia să-l suporte pe el.

- N-am venit în Egipt pentru romantisme, nici ca să visez, spuse ea. A trecut mult timp de când Copacul Fecioarei nu mai face umbră răcoroasă. Poate că aici e toată diferenţa.

Lucirea din ochii lui era de nepătruns.

- S-ar putea ca într-o zi să aflăm, se mulţumi el să răspundă.

Capitolul 2

Camera Victoriei se afla la parterul hotelului, astfel încât chiar în dreptul balconului începea grădina cu mese multicolore, puse pe iarbă, pentru ca oamenii să poată mânca în aer liber. Victoria ieşi pe balcon, sperând să-l vadă pe Tariq înainte de a o vedea el pe ea. Se puteau observa multe, urmărind oamenii când nu ştiau că erau priviţi, sau cel puţin aşa îi spunea adesea o prietenă a ei. Dar Tariq nu se zărea nicăieri, iar Victoria avu un moment de panică la gândul că plecase, lăsând-o să se descurce singură.

- Eşti gata pentru masă, domnişoară Lyle?

Strânse în mâini balustrada balconului, reproşându-şi prostia de a se fi tulburat aşa fără nici un motiv.

- Nu eram sigură că iei prânzul aici, răspunse ea. Găseşte-ţi o masă, ies si eu peste vreo zece minute.

- Zece minute? Fii serioasă, domnişoară Lyle, cât îţi ia ca să închizi uşa şi să vii aici? o întrebă el zâmbind. Va dura chiar mai puţin, dacă escaladezi balustrada balconului.

Distanţa nu era mare, dar Victoria se temuse toată viaţa de înălţimi, astfel încât chiar şi o încercare atât de uşoară era peste puterile ei.

- Prefer să fiu mai convenţională şi să folosesc uşa, spuse ea.

Tariq o privi cu o expresie batjocoritoare.

- Eşti o persoană convenţională, Victoria Lyle?

- N-am avut niciodată ocazia să fiu altfel, recunoscu ea. Dar tu?

Ridică din umeri.

- Greu de spus... Ceea ce e convenţional în Egipt poate fi neconvenţional în ţara unde ai crescut tu. De exemplu, independenţa faţă de bărbaţi a femeilor de- acolo este considerată foarte neconvenţională aici.

- Ai fi preferat să am un frate cu care să tratezi? îl întrebă ea, mai curioasă ca oricând.

Buzele lui tresăriră.

- S-ar putea să fi fost mai simplu...

Apoi se uită la ceas.

- Chiar dacă ţie nu ţi-e foame, mie mi-este, aşa că propun să continuăm discuţia asta interesantă în timpul mesei.

Dacă stătea să se gândească, şi ei îi era foame. Şi, în fond, ar fi fost distractiv să ia masa cu Tariq. Dintr-o dată foarte grăbită, îşi luă poşeta şi alergă pe culoar spre intrarea în hotel.

Tariq o aştepta.

- Arăţi superb în rochia asta! comentă el, punân- du-i o mână sub cot şi conducând-o spre masa pregătită deja pentru prânz.

- Complimentele intră în atribuţiile tale profesionale?

- Nu, le fac din plăcere.

- Atunci, ai putea lua masa cu mine, chiar dacă n-aş fi cine sunt?

- Posibil.

- Cred că ai prefera ca femeile să nu se arate în public, să stea la locul lor şi să fie supuse. Asta-i o atitudine foarte egipteană!

Neluându-i în seamă tonul tăios, Tariq îi zâmbi.

- Aşa intenţionezi să te comporţi la Sakkara? Intr- adevăr, ar fi mai uşor dacă mi-ai urma sfaturile fără să te întinzi la discuţii.

Victoria se cam înroşi la faţă.

- A, nu sunt deloc egipteană! exclamă ea.
- Nu, dar omul cât trăieşte învaţă.

Tariq îi ţinu scaunul, ajutând-o să se aşeze şi aranjând umbrarul deasupra.

- Ti-am comandat şiş-kebap şi un vin egiptean care cred c-o să-ţi placă, iar la sfârşit o cafea. Iţi convine?

Victoria nu ştia ce era şiş-kebapul şi nu era obişnuită să bea cu regularitate vin la masă, dar dădu din cap.

După ce chelnerul plecă, Tariq făcu un gest spre farfuria ei, zâmbindu-i:

- *Itfaddalou!* Poftă bună!

Şiş-kebapul era delicios. Consta din bucăţele de carne de miel la frigare şi o tocătură numită *kufta,* cu cartofi pai şi sos de iaurt.

La un moment dat, Tariq se ridică, iar Victoria tresări, dându-şi seama că tăcerea se prelungise prea mult. Dar Tariq nu se uita la ea, ci spre cine-

va care se apropia din spatele ei. Intorcându-se, Victoria văzu că era o femeie tânără, scundă, mai mult elegantă decât drăguţă, cu ochi mari şi negri.

- Ei, Tariq, te bucuri că mă vezi, *n'est-ce pas?* Accentul francez dădea o muzicalitate fermecătoare vocii ei altminteri destul de aspre, nepotrivită cu curbele feminine şi delicate ale trupului.

- Nu mă aşteptai?

- Mai devreme sau mai târziu... răspunse el. Credeam că eşti prea ocupată la Sakkara ca să mai ai timp pentru o călătorie până la Cairo.

- Când ştiam că a venit domnişoara Lyle? Franţuzoaica îşi lăsă capul pe spate, râzând încet.

- Am venit imediat, evident, de cum am ştiut că tatăl ei a însărcinat-o cu finanţele noastre. Vreau să am şi eu un cuvând de spus!

Tariq înălţă o sprânceană în direcţia Victoriei.

- Domnişoara Lyle nu-ţi va contesta autoritatea pe şantier. Nu se pricepe la egiptologie şi nici nu se preface informată.

- Inţeleg... murmură franţuzoaica, expirând gânditoare. Presupun că dumneaei este domnişoara Lyle? Nu prea seamănă cu tatăl ei.
Buzele i se arcuiră într-un zâmbet răutăcios.
- Doamne, cât am ţinut la tatăl dumitale! A fost un om extraordinar!
Victoria luă o expresie gravă.
- Eu nu l-am cunoscut foarte bine, mărturisi ea.
- Ce posibilităţi ai fi avut? ridică din umeri franţuzoaica. Nu era fericit în căsnicie şi din cauza asta evita Anglia. In străinătate avea mai multe... compensaţii, înţelegi? Eu sunt Juliette Mercer, asistenta regretatului dumitale tată. Bine ai venit în Egipt!
- Mulţumesc, răspunse Victoria.
- Sperasem să te întâlnesc înainte, continuă Juliette, dintr-o suflare. Voiam să fiu sigură că înţelegi situaţia de la Sakkara înainte de a ajunge acolo. Este cam... complicată, înţelegi?
Victoria se rezemă de spătar.
- Mă tem că am terminat masa, domnişoară Mercer, spuse ea, dar poate doriţi

să beţi o cafea cu noi... ?

-*Doamnă* Mercer, o corectă Juliette. Tariq stă si el la cafea?

- Da, răspunse Tariq, fără să privească spre Victoria.

- Dar... dădu Juliette să protesteze.

Victoria rosi, stiind că urma să spună o minciună sfruntată.

- Tariq a luat masa cu mine la invitaţia mea.

Ochii lui Tariq se întoarseră către ea. Semănau nu
atât cu ai unei pisici, cât cu ai unei păsări de pradă.

- Deci asa a fost? întrebă el ironic.

Victoria se străduisă-l ignore.

- Ce doreaţi să-mi spuneţi, doamnă Mercer? o întrebă ea pe franţuzoaică.

- Juliette. Mai bine numeste-mă Juliette. Am fost prietenă atât de bună cu tatăl tău, încât sunt sigură că si noi vom fi prietene. Dar mi-e atât de dificil să-ţi vorbesc deschis, *chérie,* în prezenţa lui Tariq... El nu s-a prea înţeles cu tatăl tău.Ţi-a spus?

- Mi-a spus că au avut unele probleme,

recunoscu Victoria.
Juliette îsi dădu ochii peste cap.
- Asa le-a numit? Tariq, *mon cher,*
Victoria e o femeie de lume, nu? Ar fi înţeles.

Făcu un gest nepăsător, revenind spre Victoria.
- Tatăl tău nu avea deloc încredere în Tariq - dar deloc! accentuă ea, dramatic. Mai întâi au fost furturile - ţi-a spus despre ele? - si-apoi, mai era si renumele... Tatăl tău a fost un mare arheolog, o celebritate în domeniu, or, cine a auzit vreodată de...
- Nu din cauza asta ne-am certat, Juliette.
- Nu, nu, stiu. Dar credea că ai avut o legătură cu furturile care se comiteau...
- Desi au continuat si după plecarea mea?
- Era bolnav, *chéri.* Nu i s-a spus că mai dispăruseră si alte articole. Se considera că ar fi fost imprudent să afle.
Un moment, ochii i se îngustară.
- Te întorci la Sakkara?
- Da, se întoarce, interveni Victoria. Mă va ajuta să conduc activităţile - ca reprezentant al guvernului, bineînţeles.
Juliette păru preocupată.

- Dacă doresti să stii totul despre ce se întâmplă, treaba ta, dar nu e bine ca guvernul egiptean să stie prea exact cât te costă expediţia. {i-asa se vor face destule valuri ca să-ţi elibereze autorizaţia. Ăsta-i unul

dintre lucrurile despre care voiam să-ţi vorbesc. Ar fi mai comod să scoatem autorizaţia pe numele meu, ce părere ai?

Victoria privi deznădăjduită spre Tariq, dar acesta nu făcu decât să tacă, în ochi cu un interes moderat.

- Mă voi consulta, spuse Victoria în cele din urmă.

- Bine, o lăudă Juliette. Şi voi sta la cafeaua aia, în fond. îmi place neagră şi foarte fierbinte, dacă eşti amabilă. Ce program ai după masă?

- Vreau să văd piramidele, se oferi Victoria, privind spre enormele monumente cu forme geometrice care dominau hotelul.

- E foarte bine să le vezi cât eşti aici. Vei avea multe de învăţat. Dar nu sunt din aceeaşi perioadă cu mormântul lui Kha-sekhem. El făcea parte din A Doua Dinastie, în Perioada

Arhaică. Piramidele aparţin Vechiului Regat.[1]

Victoria se strădui să afiseze o expresie inteligentă. Numele Kha-sekhem îi spunea ceva - fusese cumva ocupantul mormântului excavat de tatăl ei?

- Mormântul lui Kha-sekhem a fost necunoscut până vara trecută, când l-a găsit George, continuă Juliette. {tiam despre Kha-sekhem, desigur, datorită statuilor si stelelor lui găsite la Hierakonpolis.

- înţeleg, spuse Victoria. A fost un om important?

Tariq făcu un gest expresiv cu mâinile, dar atenţia Victoriei fu atrasă de strigătul surprins al Juliettei.

- E posibil să nu stii nimic despre munca tatălui tău? Chiar nimic?

---

1 Afirmaţie proprie teoriilor acceptate în anul 1975, când a fost scris romanul. Conform celor mai recente expertize efectuate la sfârşitul secolului XX, marile piramide şi Sfinxul prezintă urme ale ultimei glaciaţiuni, indicând o vechime mai mare de zece mii de ani, cu mult anterioară oricăror civilizaţii omeneşti. - Vezi Graham Hancock, „Amprentele zeilor“, Aldo-Press 2000. (n.tr.)

- N-am susţinut că as sti, răspunse Victoria iritată.

Juliette o privi lung, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

- *Cest incroyable!* Cineva care nu are habar de nimic, să controleze finanţele întregii expediţii! E clar că George Lyle înnebunise, dacă i-a trecut asa ceva prin minte. Să ne dea pe toţi pe mâna unei *imbécile,* numai fiindcă întâmplător este fiica lui!

- Nu eşti prea politicoasă, remarcă sec Tariq. Şi-n plus, Victoria ştie unele lucruri. Ştie că Saladin era kurd.

- Ei, Saladin...! aruncă Juliette cu dispreţ.

- Unii oameni găsesc mai interesante cruciadele decât pe Faraonii din Egiptul Antic, continuă Tariq.

- Dar nici despre cruciade nu ştiu nimic, preciză sincer Victoria. întâmplător, am citit că Saladin era kurd, într-o carte despre Richard Inimă-de-Leu - cel mai nesuferit personaj al istoriei. A fost un soţ jalnic, iar bietul John a trebuit să menţină ordinea în ţară, în lipsa lui, şi de-atunci toate oalele în capul lui s-au spart.

Spre nemulţumirea ei, Tariq izbucni în râs.

- Atâta despre propaganda cu Robin Hood, Magna Carta şi legenda Regelui Rău!

Apoi se opri din râs.

- Şi-i reproşezi lui Richard că i-a fost un soţ atât de rău unei singure femei? De ce nu-l critici pe Saladin, care a avut un harem întreg?

Victoria îi aruncă o privire elocventă.

- El, cel puţin, a fost bărbat! îndrăznesc să spun că soţiile lui au fost mult mai fericite decât sărmana Berengaria!

în ochii lui Tariq se citea amuzamentul.

- Eterna mentalitate feminină! Bietul Richard...!

Juliette se încruntă.

- Eu am o mare admiraţie pentru Richard, spuse ea. Era renumit pentru firea lui cavalerească şi romantică. Dar acest lucru e firesc, din moment ce în realitate era francez!

După ce chelnerul îi aduse cafeaua, continuă:

- Şi-acum, gata cu Saladin! Avem lucruri mai importante de discutat! Victoria... te pot numi Victoria, sper?... e important să-ţi faci o

idee despre ceea ce se întâmplă la Sakkara. După moartea tatălui tău nu s-a mai lucrat aproape deloc. N-au existat bani pentru plata muncitorilor şi, cu excepţia lui Jim Kerr şi a mea, toată echipa a plecat. Aşa cum stăm acum, nu putem termina excavaţiile, dar asta e problema ta. Şi eu aş fi plecat, dacă nu mă consideram datoare faţă de memoria lui George să-i ajut fiica. Insă trebuie să ştim dacă mergem înainte sau nu.

Sorbi din cafea, cu o strâmbătură.

- Şi cred că nu. Jim şi cu mine nu putem face minuni, ca să ne descurcăm singuri.

- Voi fi şi eu acolo, interveni Tariq, tărăgănat.

Victoria avu o senzaţie caldă de uşurare. Dacă el era acolo, totul avea să fie bine.

- Şi vom găsi muncitori, cu siguranţă, nu? adăugă
ea.

- Niciodată! exclamă Juliette. Doar nu-i vei permite lui Tariq să lucreze în interiorul mormântului? Tatăl tău n-ar fi permis aşa ceva nici în ruptul capului!

Victoria aruncă o privire descumpănită spre Tariq.

- Va trebui să hotărăsc singură, aminti ea. Conflictele tatălui meu nu mă privesc. Şi-n plus, Tariq are autorizaţie de la guvern să se afle pe şantier.

Juliette scoase un sunet iritat cu buzele.

- Chiar aşa? Cum i-ai convins să aibă încredere în tine?

Apoi se întoarse spre Victoria, oftând.

- Ce bine era dacă ajungeam la tine mai devreme... Te-aş fi prevenit să nu te încurci cu el. Dacă vine la Sakkara, ai să regreţi. Ceea ce s-a întâmplat între el şi tatăl tău a fost îngrozitor. Eu, una, am fost de părere că George ar fi trebuit să cheme poliţia.

- Şi eu am fost de aceeaşi părere, spuse Tariq pe neaşteptate. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea.

Se întinse, căscând.

- Ti-ai terminat cafeaua, Juliette? E timpul ca Victoria şi cu mine să pornim spre piramide.

Juliette se ridică brusc.

- Acum vă las. Ne vedem mâine la Sakkara,

Victoria. Faci o mare prostie dacă-l aduci pe omul ăsta cu tine, dar dacă nu vrei să-mi urmezi sfatul...

- Nu eşti tocmai o martoră obiectivă, sublinie Tariq. Las-o pe Victoria să hotărască singură.

Franţuzoaica se înroşi neplăcut.

- Credeam că eşti destul de gentleman ca să nu-mi aminteşti despre un lucru pe care prefer să-l uit. Aş vrea să reţii că l-am ales pe George...

- N-ai avut de ales, Juliette, o întrerupse calm Tariq. Şi nici eu nu m-am prefăcut vreodată că aş fi gentleman.

Capul Juliettei se întoarse scurt spre Victoria.

- I-ai spus...?

- încă nu. în fond, George a fost tatăl ei. întoarce-te la Sakkara, Juliette, şi vezi-ţi de treburile

tale. Dacă vrei să ai o ocupaţie, tu şi Jim Kerr vă puteţi gândi cum să salvaţi expediţia de la un dezastru total.

Juliette îl privi cu ostilitate.

- Jim e un prost! Habar n-are ce să facă mai

departe. Frumoasă pereche va face cu Victoria!

Incruntat, Tariq răspunse răstit:

- Victoria se va descurca foarte bine. Spune-i lui Jim să n-o obstrucţioneze. N-are nevoie de sfaturile lui. Datoria lui şi a ta e să terminaţi săpăturile cât mai repede şi mai bine posibil. Faceţi bine şi nu uitaţi!

Fără să mai spună nimic, Juliette se răsuci pe călcâie şi plecă, legănându-şi amplu braţele pe lângă trup. Avea o siluetă tipic franţuzească, îndesată şi compactă, cu picioare cam scurte, astfel încât paşii ei indignaţi arătau mai degrabă caraghioşi decât demni, cum intenţionase.

- Ce-a fost asta? întrebă Victoria.

- Pe şantierele arheologice apar adesea conflicte de personalitate, îi explică Tariq, aşezându-se la loc. Iar când în combinaţie intră şi sexul, rezultatul poate fi de-a dreptul exploziv. Cu Juliette nu ştii niciodată, e când arheolog, când femeie.

Victoria se uită în altă parte. Oare si Tariq se simţise atras de tânăra franţuzoaică? In privinţa tatălui ei, lucrurile erau destul de clare.

- Bărbaţii dau întotdeauna vina pe femei, murmură ea. Nu se poate să nu aibă si ei o parte din răspundere.

Tariq păru amuzat din nou, spre marea ei nemulţumire.

- Adevărat, dar în majoritatea cazurilor noi nu ne încurcăm emoţional cu ele. De exemplu, pe tine prefer să te consider doar o colegă.

- Scuteste-mă cu comentariile personale! replică tăios Victoria. Cred că Juliette a avut dreptate în privinţa ta: nu esti deloc un gentleman!

- Nici dacă as fi nu i-ar plăcea, comentă el blajin. Mă preferă asa cum sunt.

- Dar e măritată, protestă Victoria. Unde este soţul
ei?

Tariq o privi amuzat.

- Soţul ei a fost concediat de mult. Un timp, Juliette s-a gândit să se mărite cu tatăl tău, dar el greu se lăsa prins într-o asemenea capcană...

- N-ar fi putut. Era încă însurat cu mama mea.

- Şi ea nu voia să se recăsătorească?

întrebă Tariq, înălţând sprâncenele.
Victoria clătină din cap.

- N-aş crede. Nu-i plăcea deloc viaţa conjugală şi în nici un caz cu un bărbat ca tatăl meu. Ii place lumea familiară pe care o cunoaşte, iar tatăl meu era tocmai opusul.

- Iar tu pe care părinte îl moşteneşti?

Până în ziua aceea, Victoria nu-şi pusese problema, dar Sicomorul Fecioarei îi oferise singur răspunsul la întrebare. Avea aceeaşi pasiune cu a tatălui ei pentru tot ceea ce era necunoscut, misterios, exotic...

- N-am fost plecată din Anglia destul timp ca să-mi dau seama, răspunse ea.

- Mă rog, piramidele te vor ajuta să tragi o concluzie. Diseară, la lumina lunii, am să te întreb din nou.

- Nu ies cu bărbaţi străini după ce se întunecă, replică Victoria.

- Nici chiar sub ochiul protector al Sfinxului?

Capitolul 3

- Tariq, Juliette are dreptate. N-am nici cea mai vagă idee cum să procedez cu excavaţiile. Nu înţeleg de ce a crezut tatăl meu că m-aş

pricepe.

- Mă ai pe mine, îi aminti el.

Da, şi mult îi mai folosea, când nici măcar nu ştia dacă era demn de încredere sau nu.

- Oare...? De unde să ştiu eu? Şi ce fac dacă apare Torquil Fletcher?

- Cu Fletcher nu ai de ce să-ţi faci griji, Victoria. Este adevărat că s-a certat cu tatăl tău, dar a fost o problemă personală, fără legătură cu munca.

Victoria oftă.

- O femeie? întrebă ea.

- O femeie...

Oftă din nou.

- Trebuia să-mi dau seama. Niciodată nu m-am aşteptat ca tatăl meu...

- Abia îl cunoşteai. Câţi ani ai, Victoria?

- Douăzeci şi trei.

O vârstă suficient de coaptă ca să nu mai fie şocată de asemenea probleme.

- Dar tu? îl întrebă Victoria, nedorind să rămână mai prejos.

- Treizeci şi patru. Insă nu numai anii

contează. Pe lângă o fată inocentă ca tine, eu sunt un om bătrân.

- Nu fi chiar aşa de sigur, replică ea. Dacă m-ai cunoaşte mai bine, s-ar putea să ai unele surprize!

- Nu zău? comentă Tariq, amuzat.

Ajunseră la poarta principală a hotelului, iar atenţia Victoriei fu atrasă de agitaţia de la poalele pantei care urca spre complexul de la Gizeh.

- Bine aţi venit în Egipt, *madame!* Bun-venit, bun- venit! Vreţi să mergeţi cu cămila mea? Sau doar să vă fotografiaţi? Cea mai cuminte cămilă! Vă rog,

madame, poftiţi încoace. O vedere frumoasă cu Sfinxul! Nu vreţi pe cămilă? Atunci să vă găsesc un măgăruş? Dar, *madame,* eu am o trăsurică aşa frumoasă...

- De ce sunt atât de insistenţi? îl întrebă Victoria pe Tariq, care părea amuzat de ofertele ce-i asaltau din toate părţile. Din când în când, le spunea câte ceva în arabă, iar oamenii râdeau şi plecau, spre marea uşurare a

Victoriei.

- Aşa îşi câştigă existenţa, răspunse el, cuprinzând-o pe după umeri. în lumea de azi, dacă nu ştii carte, nu prea ai ce face.

La poalele colinei, Tariq cumpără bilete de la casă şi le vârî în buzunar, conducând-o pe Victoria spre cea mai mare piramidă dintre toate, cea a lui Cheops,
o construcţie de proporţii magnifice care domina totul în jur.

- Nu mi-am imaginat că e atât de mare! murmură Victoria. Este imensă...!

Tariq zâmbi.

- Nu eşti prima care o spune. S-au făcut tot felul de calcule privind dimensiunile ei. Se spune că la bază ar încăpea Camerele Parlamentului şi Catedrala

St. Paul, sau catedralele din Florenţa, Milano şi San Pietro din Roma, şi tot ar mai rămâne loc pentru Westminster Abbey.

Victoria îl apucă de braţ, nedorind să plece fără a fi văzut şi interiorul.

- Te rog, hai să intrăm! insistă ea.

In continuare, Victoria avea să-şi amintească întotdeauna prima ei vizită în piramida lui Cheops ca pe marele punct de răscruce al vieţii sale. Totul se întâmplase pe nepregătite, fără a-şi da seama ce
i se întâmpla. Dintr-o dată, devenise conştientă de o nouă personalitate, căreia îi dăduse naştere, împotriva voinţei ei, omul de lângă ea. Un om pe care nu era sigură că-l plăcea, necum să-l mai şi iubească, dar care deja devenise pentru Victoria mai important decât oricare altă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Şi nici măcar nu-i ştia numele.

Tariq o urma prin galerii, mai relaxat. Se rezemă de sarcofagul de piatră din Camera Regelui, cu braţele încrucişate pe piept, privind-o cum circula emoţionată prin jur.

- Tariq, spuse ea în cele din urmă, în legătură cu plecarea de mâine, la Sakkara... Se vor aştepta să aduc banii cu mine?

Tariq clătină din cap.

- Mai întâi trebuie să fie rezolvată problema cu licenţa. Dacă ai bani la tine, cred

că Juliette şi Jim Kerr se vor bucura să-şi primească salariile la zi, dar eu nu mi-aş face griji prea mari cu asta.
Dintr-o dată, Victoria se simţi neputincioasă.
- Juliette a avut dreptate. Tatăl meu trebuie să fi fost nebun ca să-mi lase pe mână un asemenea proiect.
- Te gândeşti să fugi înapoi în Anglia?
Aşa era, nu putea să nege. Anglia însemna o stare comodă de siguranţă, unde n-avea să se mai gândească niciodată la Egipt... şi la Tariq.
- S-ar putea...
- Ar fi păcat. Cred că e mai bine să rămâi aici, Victoria, până aflăm adevărul despre furturile astea şi exonerăm numele tatălui tău...
- Dar nu l-a acuzat nimeni!
- în ceea ce priveşte guvernul egiptean, e la fel de suspect ca toţi ceilalţi. Se prea poate ca tu să fi venit aici ca să termini treaba începută de el.

- Aşa crezi?
- Nu cred nimic. Sunt plătit ca să aflu faptele, oricare ar fi acelea. Presupun că nu ştii

nimic, dar există toate şansele să mă conduci la cineva care ştie.

- Vrei să mă foloseşti ca momeală? întrebă Victoria, sperând ca din voce să nu i se simtă teama.

- Nu vei păţi nimic. S-ar putea chiar să-ţi placă. De mult n-am mai dormit într-un cort în deşert. Ce-ţi poţi dori mai mult decât atât?...

- Vreau să mă întorc la hotel, răspunse ea. Cred că afară s-a întunecat.

Tariq o apucă de mână.

- Dacă aşa e, vei vedea Sfinxul la lumina lunii, aşa cum ţi-am promis.

- Nu cred că vreau să-l văd.

Când ieşiră, înfiorându-se puţin în răcoarea serii, Victoria exclamă:

- O, priveşte! Incă nu s-a întunecat complet. Ce apus de soare frumos!

- Minunat, îi dădu dreptate Tariq, fără prea mult interes.

- Ai putea măcar de formă să te uiţi într-acolo, îi reproş' ea.

- îl văd reflectat în ochii tăi. Iar dacă te

apropii, *ya habibi,* am să-l văd şi mai bine.
Victoria nu avea intenţia să se supună, dar mâinile lui o cuprinseră cu putere, şi îi cotropi buzele cu ale lui, cald, iscoditor, până când Victoria îşi aruncă braţele pe după gâtul lui, începând să-l sărute la rândul ei. Tariq dădu s-o îndepărteze, dar până la urmă o strânse şi mai tare, apăsându-i gura cu a lui, iar Victoria uită tot şi de toate, în nevoia imperioasă de a-i răspunde...

- Tariq, nu!

Capul lui Tariq se ridică.

- Mă tem că ai pierdut asfinţitul.
- L-am pierdut...?

Victoria întoarse capul, privind spre cerul de la apus, încă înroşit de soarele care tocmai dispăruse sub linia orizontului.

- Până şi mama mea recunoaşte că nu există nimic mai frumos decât un apus de soare în deşert, spuse ea.

Nu era nevoie să converseze, dar altfel cum ar fi putut reveni la realitate?

- Vor mai fi şi altele, o asigură Tariq.

Victoria dădu din cap.

- N-ai de ce să-ţi faci griji, spuse ea. N-a fost chiar cel mai important moment din viaţa mea. Nu e nevoie să-ţi prezinţi scuzele.

Fără nici un regret vizibil, Tariq ridică din umeri.

- Nu-mi prezint scuzele pentru că te-am sărutat, Victoria Lyle. Imi pare rău numai pentru momentul pe care l-am ales.

Adevărul era că nu părea deloc să regrete.

- Deci, n-ai nici o problemă, aşa e? A fost plăcut, dar n-a însemnat nimic pentru nici unul dintre noi, *habibi.* Nici măcar nu te plac prea mult!

- Atunci, n-ar trebui să mă numeşti „iubiţel“, observă el. Unui bărbat trebuie să-i spui *habipi* - *habibi* se adresează strict păsărilor!

- N-am să-ţi spun niciodată habipi! replică ea. N-am de gând să-ţi deprind relele năravuri.

Aş prefera să pleci şi să mă laşi în pace!

- Serios?

- Puţin îmi pasă ce faci!

Victoria îi văzu dinţii lucind albi în întuneric, când îi răspunse:

- Nu eşti nici pe departe atât de sofisticată pe cât te crezi, iubito. Şi e păcat, fiindcă nu-s obişnuit să rezist ispitelor şi am de gând să rezolv problema asta cu Sakkara de la început şi până la sfârşit!

- Nu te opresc.

- Ai putea să mă opreşti, dacă te-ai strădui. Asta mă îngrijorează cel mai tare.

în seara aceea, Victoria văzu o nouă faţă a lui Tariq. Era fascinată de familia stranie în casa căreia o invitase, şi mai ales de femeia scundă şi îndesată pe care i-o prezentă ca fiind mama lui adoptivă. Stătea aşezată pe jos, cu picioarele strânse sub trup şi rozariul legănându-se în mâna slabă, vorbind cu unii şi alţii dintre cei adunaţi în jur. Victoria presupunea că unii dintre invitaţi erau doar prieteni, nu rude, căci nici chiar o familie arabă

n-ar fi putut să fie atât de numeroasă şi de diversificată ca vârste şi coloraţii.

- Bine ai venit la Masr! o întâmpină bătrâna pe Victoria, într-o engleză cu accent arăbesc, folosind numele colocvial atribuit atât oraşului Cairo, cât şi Egiptului, cu un licăr atent în ochii ei verzi. Victoria Lyle... îi repetă ea numele. Am auzit multe despre tatăl dumitale, de la Tariq, dar nimic despre dumneata. Victoria e un nume de regină, cum e şi Kliopatra, nu-i aşa? Mai bine te-ar fi chemat ca pe ea, căci era mult mai frumoasă decât regina Angliei, socot. Tariq a făcut foarte bine că te-a adus aici!

Victoria se aşează alături pe podea, dorindu-şi ca membrele ei să fi fost mai antrenate pentru o asemenea poziţie.

- Tariq vine des aici? întrebă, sperând s-o mai aducă şi pe ea. Ii plăcea mult mama lui adoptivă.

- Imi este fiu, *mashallah!*

După cum avea să descopere Victoria, *mashallah* era un tic verbal al gazdei, pentru a alunga ghinionul dinspre cei dragi la care se

referea.

- Vreţi să spuneţi că şi-a petrecut toată copilăria cu dumneavoastră?

- Numai vacanţele mari, când se întorcea de la şcoala din Anglia pe care i-a ales-o tatăl lui. Dar acum

e aici tot timpul, ceea ce ne bucură peste măsură. E un băiat foarte bun, mai ales cu noi, femeile, şi... şi îl iubim nespus la rândul nostru!

Râse uşor, răguşit.

- Dar eşti prima fată pe care o aduce aici, în vizită la mine. Ştiai asta?

Victoria roşi.

- Abia azi-dimineaţă ne-am cunoscut.

- *Alallah!* Lasă totul în seama lui Dumnezeu! Era timpul ca Tariq să-şi găsească o fată de treabă. Au mai fost şi altele, dar nu-l înţelegeau, nu voiau decât să profite de pe urma lui. Eşti diferită de ele, Victoria?

- Nu ştiu... recunoscu ea. Tariq şi cu mine suntem prieteni, nimic mai mult.

Bătrâna dădu din cap, mulţumită.

- Tatăl tău i-a făcut ceva rău lui Tariq, spuse

ea încet. Tu va trebui să fii altfel, dar dacă eşti bună cu el, şi el va fi bun cu tine. Cred că i-ar fi uşor să fie bun cu o fată drăguţă ca tine, nu-i aşa?

Jenată, Victoria nu ştiu ce să răspundă. Noroc că în acel moment Tariq veni şi se aşeză pe podea lângă ele.

- Ce ţi-a spus Omm Beshir? o întrebă el, zâmbind. Ti-a dezvăluit toate secretele mele?

Mama lui vitregă îi puse o mână pe braţ.

- Fata asta îmi place mult, îl felicită ea, încântată. Te va însoţi mâine la Sakkara?

- Eu o voi însoţi pe ea, preciză Tariq. Tatăl ei i-a lăsat în seamă finanţele expediţiei. Dar nu ai de ce să-ţi faci griji, n-am s-o scap din ochi până nu rezolvăm toate vechile treburi.

Bătrâna se burzului:

- Şi cealaltă n-o să fie şi ea acolo?

- N-o va deranja pe Victoria. Juliette şi cu mine ne-am înţeles întotdeauna şi, în fond, până la urmă la preferat pe George.

Omm Beshir oftă adânc, desfăcându-şi mâinile într-un gest deznădăjduit.

- Nu-mi închipui că aş înţelege obiceiurile voastre apusene! Dacă ar fi de-a noastră, am şti noi cum s-o tratăm pe una ca ea, dar am auzit că în ţara ei nu se remarcă prin nimic. Nu mă mir că soţul ei nu vrea să mai audă de ea!

Tariq zâmbi.

- Eşti nedreaptă. Ea a divorţat de el. Abia după aceea a început să se uite după alţi bărbaţi.

Mama lui adoptivă îşi trase nasul, dezaprobator.

- Câţi soţi doreşte să aibă?

Ridicând din umeri, Tariq răspunse:

- Susţine că nu vrea să se mai lege cu lanţuri de un singur bărbat. Ii place să fie liberă şi să nu dea socoteală nimănui. Vrea să-şi croiască drum în lume prin puterile ei proprii.

Omm Beshir era şocată şi indignată de o asemenea idee.

- Ce fel de libertate mai e şi asta? întrebă ea. La ce bun să faci o muncă de bărbat? Sunt eu mai puţin liberă pentru că soţul meu îşi trăieşte viaţa lui şi eu pe-a mea, servindu-l pe el şi pe copiii mei şi trăind aşa cum se cuvine

pentru o femeie?
Tariq păru amuzat.
- Nimeni n-ar îndrăzni să nege că eşti fericită cu viaţa ta, dar în zilele noastre unele femei vor să trăiască altfel.
Se întoarse spre Victoria.

- Tu ce ai de spus? o întrebă.
Victoria nu se aşteptase la întrebare.
- Mă bucur să fiu femeie şi atât, răspunse ea, simplu.
Omm Beshir îi dădu un ghiont binevoitor în coaste.
- Se vede limpede că te bucuri să fii femeie astăzi, *yâ bent,* dar ce va fi mâine, când toţi te vor aştepta să hotărăşti pentru ei?
- Nu vor aştepta deloc aşa ceva! se grăbi Victoria să nege. Doar ştiu că habar n-am de aceste lucruri. Şi, oricum, Tariq va fi acolo, adăugă ea, complet demoralizată.
- Şi vei face tot ce-ţi spune el? o tachină Omm Beshir.
Dându-şi seama că se amuzau pe seama ei, fără răutate, Victoria izbucni şi ea în râs.

- S-ar putea, spuse ea, fudulă. Depinde ce-mi spune să fac - şi ce vor şi ceilalţi!

Cineva o atinse pe mână şi, ridicând privirea, văzu un băieţel care-i adusese o tavă cu pahare.

- *Itfaddal!* spuse el sfios.

Victoria privi cu dezgust lichidul uleios, cu aspect exotic, din pahare. Un miros greţos de dulce îi asaltă nările şi clătină din cap cu tărie.

- Nu, mulţumesc.

Tariq luă un pahar şi i-l puse în mână.

- E considerat foarte nepoliticos să refuzi ceva ce ţi se oferă, îi şopti el la ureche. Trebuie s-o bei, fie şi numai pentru că s-au deranjat să ţi-o pregătească.

- Dar ce este? întrebă la fel de încet Victoria. Dacă vomit, tu vei fi de vină!

- Să nu-ndrăzneşti! E o băutură preparată din pere acre

- are un gust cu care recunosc că nu m-am obişnuit nici eu. Cea mai sigură metodă e să te ţii de nas şi să înghiţi - uite-aşa!

Şi, luând un pahar de pe tavă, îşi turnă conţinutul pe gât.

Dar Victoria nu reuşi să-l imite şi încă mai învârtea paharul în mâini, când Omm Beshir îi chemă pe toţi la masă.
Urmă o cină ciudată. Se servi mei fiert, numit cuş- cuş, frunze de varză umplute cu orez condimentat, şi o raţă friptă, pusă la loc de cinste în mijlocul mesei. Abia pe la jumătatea cinei, Victoria îşi dădu seama că era singura femeie care mânca, toţi ceilalţi din jur fiind bărbaţi.

- Mamei tale adoptive nu-i e foame? îl întrebă ea pe Tariq, profitând de un hohot general de râs care-i acoperea cuvintele.

- S-ar jena să mănânce de faţă cu nişte bărbaţi pe care nu-i cunoaşte bine. Toţi vecinii au venit să te vadă, de cum au auzit că te-am adus, iar pe unii nu-i cunoaşte aproape deloc. Când eram mic, îşi aminti el încântat, dacă soţul ei aducea în casă un bărbat străin, se ascundea după perdea, dar de-atunci a trăit mult la Cairo şi a devenit foarte modernă şi sofisticată.

Victoria râse.

- E o scumpă! comentă ea, cu căldură.

Ochii lui aurii o priviră ronic.

- Cam asta a spus şi ea despre tine. Poţi s-o iei ca pe un compliment, pentru că rareori iese din casă şi aproape niciodată nu se întâlneşte cu persoane din afara familiei. Omm Beshir e o vulpe bătrână!

Şi, spre surprinderea ei, Victoria constată că era încântată de compliment şi dorea ca mama adoptivă a lui Tariq s-o placă - o dorea cam de mult, de foarte mult timp, nu-şi mai dorise vreun lucru.

Capitolul 4

Aproape ajunseseră la Sakkara, iar Tariq nu-i spusese nimic despre mormântul descoperit de tatăl ei. Victoria se întreba dacă nu cumva ea era de vină. Stătuse lângă el ţeapănă, răspunzând monosilabic, dar nu voia să-şi recunoască teama şi nervozitatea care-o făceau să-şi simtă limba ca pe un cocoloş de lut uscat în gură.

- Va fi totul bine, spuse el, din senin. Nu-i voi lăsa să te mănânce - cel puţin, nu din prima

zi.

Victoria tresări, apoi reuşi să zâmbească.

- Ştiu că va fi bine. Dacă tatăl meu mă credea în stare să fac faţă, înseamnă că sunt datoare să mă

străduiesc, nu? Şi-n plus, ştiu c-am să mă pot descurca atâta vreme cât nu apare Torquil Fletcher. Toată dimineaţa mi-am repetat-o încontinuu.

Privi pe fereastră, adăugând:

- Ştiu că ţi-e prieten, dar trebuie să recunoşti că a creat probleme. Toată lumea o spune!

- Eu n-am spus-o, îi aminti Tariq. Sunt de acord că echipa a început să se destrame cam prin perioada conflictului dintre el şi tatăl tău, dar asta n-a fost decât o coincidenţă. S-a întâmplat când tatăl tău începuse să suspecteze că unele dintre cele mai valoroase obiecte pe care le găsise dispăruseră. A preferat să dea vina pe Fletcher, deşi ştia că nu făcuse aşa ceva. Din păcate, era atât de furios încât nu-i mai păsa că-l împroşca pe nedrept cu noroi.

- S-au certat pentru Juliette? întrebă Victoria.

- Intr-un fel...

- Tatăl meu... ţinea la ea?

- Ii plăcea s-o aibă prin apropiere. Nu trebuie să-l învinuieşti dacă o găsea atrăgătoare. I-a căzut în braţe ca o pară mălăiaţă şi era absolut încântat de tot ceea ce spunea sau făcea ea.

- Până când Torquil Fletcher a dat totul peste cap?

- Nu şi-a dat seama cât de serioase erau sentimentele lui George pentru ea - altfel, ar fi lăsat-o în pace. Aşa stând lucrurile, a încercat să se distreze şi el, iar Juliette n-a rămas complet indiferentă faţă de avansurile lui.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet acru.

- Cred că-i plăcea să aibă doi admiratori. Numai că George a aflat, ceea ce era inevitabil, şi a ieşit un tămbălău de s-a auzit până la Cape Town.

- A fost o cruzime, fu Victoria de părere. Tatăl meu nu mai era tânăr şi, într-un fel, fusese

respins şi de soţia lui. Nu cred că-l simpatizez prea mult pe acest Torquil Fletcher.

- Cred că nu a ţinut seama de viaţa personală a tatălui tău, comentă sec Tariq. Juliette îi stătea la dispoziţie - pentru el altceva nu conta.

- Probabil... încuviinţă ea cu dezaprobare. Totuşi, tatăl meu avea alte motive ca să-i displacă Fletcher. Chiar el mi-a spus.

- Nu tocmai, o contrazise Tariq. în mod normal, George nu era un om îngust la minte şi ar fi trecut

foarte uşor peste celelalte, dacă nu l-ar fi zădărât problema cu Juliette. De asemenea, Fletcher a contestat opiniile Juliettei într-un articol de specialitate, iar ea nu-l va ierta prea curând pentru asta!

Pe Victoria n-o preocupa atât stânjeneala tinerei franţuzoaice, cât sentimentele tatălui ei.

- Ce anume s-a întâmplat? întrebă ea, intrigată.

- Tatăl tău şi Juliette trăseseră concluzia că mormântul era al faraonului Kha-sekhem,

pentru că găsiseră în poarta de la intrare o statuie a lui. Fletcher nu era de aceeaşi părere. In trecut nu s-au găsit decât foarte puţine statui şi stele de-ale lui Kha-sekhem, şi numai în sud, mereu cu coroana albă a Egiptului Superior, fără coroana roşie a regatului deltei, din nord. Când Fletcher a arătat asta într-un articol, Juliette s-a făcut foc şi pară, iar tatăl tău l-a alungat de pe şantier.

- Şi avea dreptate?

- Cred că da.

- Atunci, cum explici prezenţa statuii lui Kha- sekhem în mormânt?

- N-o explic în nici un fel. Nu vom şti nimic sigur până nu se continuă excavaţiile şi se pun în ordine

toate descoperirile. Pe moment, oamenii încă se mai contrazic cu privire la data probabilă a celor mai multe dintre obiecte. Din capul locului a fost o operaţiune destul de dezorganizată. Să nu te-aştepţi să se bucure când vei începe să le arăţi băţul, Victoria. Nici Juliette şi nici Jim Kerr n-o să se supună cu plăcere unei amatoare.

- Dar vei fi şi tu acolo, îi aminti ea, încercând să pară mai puţin neliniştită decât de simţea.

- Nici asta n-o să-i încânte.

Simţind-o că se încorda, Tariq îşi puse mâna pe a ei, într-un contact scurt, încurajator, care-i făcu bătăile inimii să se accelereze.

- Nu se pot descotorosi de mine fără aprobarea ta, spuse el. Iar dacă vrei să plec, va trebui să vorbeşti cu autorităţile egiptene, pentru a le convinge să mă retragă de pe şantier. Deci, se pare că până una-alta trebuie să mă suporţi - vrei, nu vrei.

Era un gând liniştitor, dar Victoria prefera să nu insiste asupra lui, dacă voia să-l convingă pe Tariq că între ei nu exista decât o relaţie strict profesională.

Vârând mâna în buzunar, Tariq scoase câţiva scarabei albaştri, întinzându-i spre ea.

- Vreau să ţi-i dăruiesc, spuse el. Un talisman care să te apere când eu nu sunt prin apropiere. Reprezintă gândacul de bălegar sacru al zeului-soare Ra...

- Cel despre care vorbeai ieri, la Heliopolis?

- Unde ne-am cunoscut... confirmă el, cu un surâs uşor.

Victoria examină cu atenţie micii scarabei.

- Dar aceştia nu sunt vechi, nu-i aşa? exclamă ea.

- Nu, sunt făcuţi mai mult ca suveniruri pentru turişti. Ăsta, însă, e vechi, spuse Tariq, alegând un cărăbuş gri dintre fraţii lui mai strălucitori. Chiar eu l-am găsit. Are pe burtă nişte însemne interesante.

I-l puse în palmă, închizându-i degetele peste el.

- A fost prima mea descoperire. Păstrează-l cu grijă, ca simbol al încrederii pe care o ai în mine. Căci ai încredere în mine, nu-i aşa?

- Ştii bine că am! Dar nu vrei să-l păstrezi? De ce nu e într-un muzeu?

- Au deja prea mulţi, aşa că mi s-a permis să-l păstrez. Dacă te temi să nu-l pierzi, poţi să-l porţi la gât, pe un şnur.

- Aşa voi face, îi promise ea, încântată. Descântecul are efect şi pe întuneric?

- N-am încercat niciodată. Dacă afli, să-mi spui şi mie.

- S-ar putea să nu aflu...
- Vei afla! o asigură el. Vei şti dacă te simţi în siguranţă, la fel ca în timpul zilei!

Victoria zâmbi.

- De tine nu mă tem nici ziua, nici noaptea.
- Da, dar nu numai cu mine vei avea de-a face...

Chipul lui Tariq se înăspri, muşchiul obrazului încordându-i-se.

- Aş fi preferat să te temi numai de mine, draga mea. M-aş fi simţit mult mai liniştit dacă aşa era.

Din excavaţia propriu-zisă nu se vedea decât o moviliţă de nisip. Coborând din maşină, Victoria se uită spre deschizătura practicată în partea laterală a mormântului. Era cam dezamăgită şi-şi simţi inima bătând neplăcut de tare când îşi dădu seama că Tariq n-o aşteptase, ducând maşina spre un grup de corturi din pânză albă care se înălţau nu departe de situl arheologic. Un bărbat nebărbierit, cu părul lăţos plin de nisip, se apropie călare pe un măgar, după care se opri în loc privind-o lung, mult timp.

- Dumneata trebuie să fii Victoria Lyle, spuse el. Eu sunt Jim Kerr. Te-a adus cineva aici, sau te-ai materializat din deşert, ca o fata morgana?

- Am venit cu Tariq, răspunse Victoria.

- S-a întors, va să zică? Juliette nu va fi deloc încântată - sau poate s-or fi împăcat?

Victoria înălţă din sprâncene, imitând expresia arogantă a lui Tariq.

- De unde să ştiu eu?

Apoi se întoarse spre intrarea în mastaba.

- Se poate intra acolo? întrebă ea.

- Cine să te oprească? Aduc o lanternă şi te însoţesc, dacă vrei. Dar să ştii că mie nu trebuie să-mi dovedeşti nimic. Mă doare-n cot dacă-ţi iei sau nu în serios răspunderile. Numai pe Juliette o interesează, iar prima ei impresie a fost atât de proastă încât îţi va fi greu s-o convingi că ai habar de egiptologie.

- Nici nu intenţionez. Nu mă prefac că aş şti ceva

- nici chiar ca s-o bucur pe Juliette.

- Mă rog, atâta vreme cât curg banii, o să te ierte. Mult mai puţine şanse sunt s-o ierte pe fiica lui George Lyle pentru că s-a dovedit a fi o

rară fru-

museţe. Urmează-mi sfatul si nu te apropia de Torquil Fletcher, când e prin preajmă. Acum nimic nu-i mai împiedică să fie împreună.

- Noroc că nu-i aici...

- Ba este, dacă te-a adus Tariq. Nu s-a prezentat? Tariq este Torquil Fletcher!

Un moment, Victoria crezu că avea să leşine. Se aşeză repede pe o grămadă de pietre si nisip, înainte de a i se tăia picioarele sub trup.

- Nu mi-a spus cum îl cheamă - numai Tariq...

- Majoritatea oamenilor îl numesc aşa, recunoscu Jim Kerr. Sucita aia de mamă vitregă a lui i-a pus numele Tariq când era mic, pentru că nu putea să pronunţe „Torquil“.

- Nu e sucită deloc, îi luă Victoria apărarea. Mie îmi place.

- Auzi, auzi! comentă Jim. Da' ocupat a mai fost dacă te-a dus acolo...

îşi scărpină barba, scuturând puţin nisip dintre firele nerase.

- Ţi-a îndrugat o poveste frumoasă despre

viaţa lui, nu-i aşa? Fără supărare, fetiţo, nu eşti prima care-i

pică-n plasă. E un mare fustangiu - cum ţi-ar fi spus şi tatăl dumitale. Ştia el ce ştia. Mamă-Doamne, şi ce le mai ştia... !

Pentru Victoria asta nu era nici o consolare. Se simţea trădată şi nici chiar scarabeul din buzunar nu reuşea s-o liniştească. Avusese încredere în Tariq, şi nu numai în privinţa afacerilor tatălui ei, iar acum era evident că lui puţin îi păsa, altfel ar fi pregătit-o, măcar, spunându-i numele său adevărat.

- De fapt, cred că nu vreau să intru chiar acum în mormânt, spuse ea. Prefer să mă duc acolo unde voi locui.

- Perfect, acceptă Jim. Te conduc.

Descălecă de pe măgar şi bătu din palme, pentru a-l alunga alături de ceilalţi.

- In ultima vreme, mare lucru nu s-a prea făcut, explică el. Juliette şi cu mine am rămas ca să te aşteptăm, dar pe oameni nu i-am putut convinge să stea pe loc, mai ales când guvernul ne suflă în ceafă.

- Tariq lucrează pentru guvern...

Jim clătină din cap.

- Altă poveste, draga mea. Ar fi mai bine ca licenţa tatălui dumitale să fie transferată pe numele Juliettei sau al meu, dacă nu cumva vrei să ţi-o însuşeşti?

- Va trebui să mă gândesc...

Dar nu prea avea la ce să se gândească, ştiind că nici un om cu mintea întreagă nu i-ar fi acordat o licenţă pentru a conduce o activitate despre care nu ştia nimic. Nu-i mai rămânea decât să aibă încredere în Tariq - sau să plece înapoi în Anglia, recunoscân- du-se învinsă.

Aproape ajunseseră la grupul de corturi, când Jim spuse pe neaşteptate:

- Ai primit banii numai cu condiţia de a veni în Egipt, nu-i aşa? Altfel, ce s-ar fi întâmplat cu ei?

- Dacă nu veneam, i-ar fi primit asistenta lui - cred că de Juliette este vorba - dar tata nu voia s-o împovăreze cu complicaţiile financiare şi detaliile administrative. Nu mi-a lăsat nimic cu titlu personal, şi nici ei, dacă asta te

interesează.

Jim zâmbi. Cu pletele şi barba lui, nu prea arăta a om de ştiinţă, ci mai degrabă ca un hippie - şi nu unul prea curat.

- Cred că eram doar curios, spuse el. Nu înseamnă că nu mă bucur c-ai venit!

Făcu un semn spre Juliette, care tocmai ieşise dintr-un cort.

- Auzi, unde-o instalăm pe şefa? S-o duc la vechiul cort al tatălui ei?

Juliette îi aruncă Victoriei o privire indiferentă.

- E cel mai mare, spuse ea alene. Nu te temi să stai singură, domnişoară Lyle? Cortul lui George e destul de departe de celelalte.

- Sunt sigur că mă voi simţi foarte bine, murmură Victoria întorcându-se spre Tariq, care ieşise din cortul aflat în spatele celui al Juliettei. Cu condiţia să fie cât mai departe de cortul domnului Fletcher, adăugă ea, cu subînţeles.

Tariq nu dădu nici un semn de vinovăţie.

- Parcă ne tutuiam, comentă el.

Victoria îl privi cu ochi scăpărători de furie.

- Şi ce nume ai prefera să folosesc? Cred că ar dura un timp până să mă obişnuiesc cu „Torquil“.

- Merge „Tariq“, replică el. Te conduc la cortul tatălui tău, adăugă, cam repezit, luând-o de braţ.

Când Victoria încercă să se smulgă, o strânse şi mai tare, silind-o să-l urmeze.

- Vreau să-ţi vorbesc, îi şopti el la ureche.

- Ei bine, eu n-am nimic de discutat!

După ce se asigură că nu-i mai auzea nimeni, Victoria continuă:

- Cum îţi permiţi să-mi vorbeşti măcar? Ai fi putut să-mi spui că eşti Torquil Fletcher, nu să mă laşi să aflu de la unul ca Jim Kerr!

- Deci, nu-l placi... murmură Tariq. Mă întreb oare de ce...

- Nu te priveşte! se răsti ea.

- Credeam că ai mai multă încredere în mine.

Victoria simţi un val de vinovăţie inexplicabilă.

- Incă nu mi-am format nici o părere despre tine. Tariq, ce mă sfătuieşti să fac?

- Nu s-a schimbat nimic, *yâ habibi.* Fie ai

încredere în mine, fie nu ai.

- Trebuie să am, oftă ea. In rest, nu mai am în cine...

In clipa următoare, cufundată în gânduri cum era, se împiedică de o funie a cortului şi căzu peste un

colac de frânghii, cu un ţipăt care probabil se auzise până la Memphis. Ridicându-se în picioare, îşi examină pielea julită a palmelor, strâmbându-se când îşi scoase din carne o aşchie de piatră.

- Lasă-mă să mă uit eu, îi ceru Tariq, pe un ton obosit.

- Nu!

- Nu fi proastă!

Apucând-o de mână, Tariq înjură printre dinţi la vederea rănii.

- Trebuie să-ţi pui un dezinfectant. Hai în cort şi te tratez eu.

- Mă descurc perfect şi singură.

Tariq nu se osteni să-i răspundă. Ţinând-o strâns de braţ, o împinse grăbit în cort, fără să-i ia în seamnă exclamaţiile de plăcere când văzu

frumuseţea interiorului. Turnă într-un lighean apă dintr-un ulcior şi adăugă cu dărnicie dezinfectant. Apoi, stând în spatele ei, îi împinse în lighean ambele mâini, cu palmele în jos.

- Trebuie să fii atât de brutal? îl întrebă Victoria.

Tariq zâmbi, cu faţa aproape de a ei.

- Iartă-mă, dar ar fi fost mult mai rău dacă te răneai grav. A început să-ţi treacă usturimea?

Victoria dădu din cap.

- Văd că te distrezi! îl acuză ea.

- E o scuză comodă ca să te mai ţin puţin în braţe, replică batjocoritor Tariq; o întoarse cu faţa spre el, sărutând-o pe obraz, după care îi dădu drumul, fără tragere de inimă. Ar fi trebuit să-ţi spun cine sunt, recunoscu el. Nu-mi dau seama de ce am amânat. Cearta cu tatăl tău n-a avut nici un sens. Nu trebuia s-o lăsăm să ne strice aşa prietenia, dar asta e. Totuşi, aş vrea să ştiu cine i-a spus...

Se duse la uşa cortului cu ligheanul şi vărsă apa

cu dezinfectant pe nisip.

- Te las să te instalezi. In câteva minute îţi aduc şi valiza. E bine aşa?

Victoria îi mulţumi, pe un ton mai rece decât intenţionase.

Inainte de a ieşi, Tariq se mai opri un moment în uşa cortului.

- Iţi mulţumesc că nu ţi-ai pierdut încrederea în mine, mai spuse el.

- Nu ştiu ce să fac, răspunse Victoria. Dar am încredere în Omm Beshir, iar ea a garantat pentru tine. Şi-n plus, ţi-am dat cuvântul meu de onoare, iar eu iau în serios lucrurile astea. Tu nu le iei?

- învăţ... murmură Tariq, revenind în cort. Victoria, n-am ştiut cât de strânsă era legătura dintre tatăl tău şi Juliette. Aş dori să mă crezi.

îl credea, dar gândul că şi el trăise cu Juliette era totuşi foarte dureros.

- Nu e nevoie să-mi dai amănunte, spuse ea.

Tariq ridică din umeri.

- Juliette n-a făcut-o din răutate, aşa că toată vina a fost a mea. N-a însemnat mare lucru,

pentru nici unul dintre noi. Pe tatăl tău, însă, nu l-am putut convinge de asta. Cel care i-a spus despre noi răsucise deja cuţitul în rană. N-a vrut să mă asculte. Tot repeta că nu voia decât să plec de pe şantier şi să nu mă mai întorc niciodată.

- Poate că şi altcineva voia să dispari de pe şantier, sugeră Victoria.

- Ei bine, acum m-am întors. Şi, de data asta, nu vor mai scăpa de mine la fel de uşor.

- Vor fi prea ocupaţi încercând să scape de mine, oftă ea. Jim Kerr mi-a şi sugerat să trec licenţa pe numele lui sau pe cel al Juliettei.

- Şi o vei face?

Victoria clătină din cap.

- Nici nu ştiu ce-am să fac. Am adresa avocaţilor tatălui meu, din Cairo. Probabil le voi cere sfatul.

Ochii lui Tariq se îngustară.

- Jim ţi-a spus de ce a rămas aici?

- Nu ţin minte să-mi fi spus...

Victoria îşi strânse buzele, frământându-şi mâinile rănite, ceea ce-i smulse o strâmbătură

de durere.

- Tariq, lucrezi totuşi pentru guvern, nu-i aşa? Ce funcţie ai?

- Lucrez în cadrul Departamentului Antichităţilor Egiptene.

- Nu mă minţi?

- Nu, draga mea, nu te mint. In virtutea acestei funcţii, am dreptul de a-ţi cere să mă consulţi înainte de a face ceva, orice, aici pe şantier. Aş dori să fiu convins că-mi vei cere părerea oricum...

- Am spus că aşa voi face, murmură ea.

Totuşi, Tariq continua să ezite.

- între mine şi Juliette nu mai e nimic, spuse el pe neaşteptate. Orice-ai auzi de la alţii - şi, probabil, vei auzi.

- Tariq, nu are nici o importanţă.

Tariq îi ridică faţa cu un deget, obligând-o să-l privească în ochi.

- Sigur?

- Da.

Sprâncenele i se înălţară, făcându-l să semene mai mult decât oricând cu o pasăre de pradă.

- Ieri, ar fi trebuit să ghicesc că tu eşti Torquil Fletcher, spuse Victoria. Cine-a mai auzit de un englez pe care să-l cheme Tariq? Cred că eram cu minţile complet împrăştiate.

- Sau n-ai vrut să crezi. N-ai vrut să placi un om pe care ştiai că tatăl tău îl urâse.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.

- Poate că nu te plac. La asta nu te-ai gândit?

- Nu e nevoie, răspunse el, cu o lucire în ochi. Ai grijă de tine, Victoria, simt că în curând n-am să mai pot fără tine!

Şi ieşi din cort, fluierând.

Capitolul 5

Soarele răsărea ca un enorm glob roşu, schimbân- du-şi culoarea atât de repede încât Victoria nu se mai îndura să-şi ia ochii de la orizont, până când lumina deveni prea puternică. Deşertul îşi pierdea treptat misterioasa nuanţă trandafirie, revenind la galbenul nisipului, iar miraculosul moment rămânea în urmă, topindu-se în tăcerea veşnică a sălbăticiei.

Victoria continua să stea aşezată pe culmea dunei, când îl văzu pe Jim Kerr urcând spre ea.

Se gândi să plece înainte ca acesta s-o vadă şi să înceapă o conversaţie, dar nu voia să pară nepoliticoasă. Antipatia iniţială la adresa lui i se transformase în aversiune efectivă, când Jim începuse să-i vorbească, în ajun, despre atribuţiile lui pe şantier. O lua

de sus într-un stil insuportabil, făcând aluzii că ar trebui să-l avanseze într-o funcţie superioară celei a Juliettei, fiindcă muncitorii lucrau mai bucuros pentru un bărbat decât pentru o femeie. Când Victoria îi răspunsese că era improbabil să continue în aceiaşi termeni, se bosumflase, acuzând-o că făcea favoritisme şi, dacă nu se răzgândea curând, avea să-i schimbe curând părerea, cu conversaţii şi complimente.

- Că doar aşa face şi Tariq, nu? o întrebase el, batjocoritor. Acum unde-i?

Dar Victoria nu ştia. Nu-l mai văzuse de când plecase din cort, fluierând.

- 'Neaţa, Victoria.

- Bună dimineaţa, domnule Kerr.

Jim Kerr se aşeză lângă ea, scărpinându-şi

barba.

- Zi-mi Jim, puştoaico. Nu-s eu omu' care să poarte pică, chiar dacă nu vrei tu să ai atâta minte să mă laşi să conduc treburile pe-aici, ca să-ţi fie şi ţie mai uşor. Te-ai hotărât ce vrei să faci?

Victoria se trase cu câteva palme mai încolo.

- Am câteva idei...

- Nu zău...?

Jim se mai scărpina puţin, vârându-şi degetele printr-o ruptură a pulovărului.

- Trebuie să-l cos şi pe-ăsta cândva. Cred că n-ai vrea să mi-l cârpeşti tu...?

- într-adevăr, n-aş vrea.

Văzându-i expresia amărâtă, Victoria se mai îmbună.

- Mă supraestimezi. Pentru mine, a cârpi înseamnă să cos marginile una de alta şi să sper c-o să ţină.

- Aşa, ca un rasol? Ei, tot un rasol ai să faci şi din treaba asta, dacă nu te superi că-ţi spun. în veci nu vei convinge oamenii să lucreze pentru Juliette, îi ţine prea din scurt şi nimeni nu înţelege unde ţinteşte. îşi ştie meseria în

materie de egiptologie, dar pentru femeia asta firea omenească e ca o carte închisă!
Victoria se trase şi mai departe de el.
- Juliette are sarcinile ei. Tatăl meu nu voia s-o deranjeze cu problemele financiare. Dacă nu poate ţine sub control excavaţiile, n-are decât să spună.
Jim râse antipatic.

- Şi-uite-aşa, tot caimacul o să-l culeagă Torquil Fletcher! Tare i-ar mai fi plăcut lui taică-tău una ca asta!
- Nimeni nu va culege nici un caimac, nici Tariq şi, cu siguranţă, nici eu. Termenii testamentului sunt clari. Tatăl meu nu mi-a lăsat nici un ban, cu titlu personal.
- Dar ţi-a conferit autoritatea în afacerile lui financiare, altfel n-ai fi acum aici.
- Aşa cred. Şi, da, cred că pot dicta cum se vor cheltui banii, în anumite limite. De-asta mă voi duce azi după-amiază la Cairo, ca să discut cu avocaţii. Cred că ar fi mai bine să le urmăm sfaturile. O singură zi mi-a fost de ajuns ca să mă conving că nu-s un geniu financiar.
- Şi nu-i vei cere lui Fletcher să preia

conducerea?

- Orice-ai crede, lucrează pentru guvern, nu pentru mine!

Jim îi puse o mână pe umăr.

- Şi asta nu te deranjează cu nimic, Vicky?

- Victoria, îl corectă ea. De ce m-ar deranja? Eu am hotărât să mă duc la avocaţi şi să le cer ajutorul. Cel puţin, ei ştiu câţi piaştri intră într-o liră, care e rata de

schimb între lira engleză şi cea egipteană, şi aşa mai departe. Dacă încerc eu să transform toate sumele, n-o să iasă decât o aiureală!

- Ai putea ruga pe cineva să-ţi facă socotelile.

- Păi tocmai asta fac, declară ea cu convingere, ridicându-se în picioare. Mi s-a făcut foame. Cred că mă duc să-mi iau micul dejun.

- La tine-n cort? Nici chiar tatăl tău nu mânca de unul singur. De cele mai multe ori, o invita pe Juliette, mai ales la... ăă... micul dejun. Nu vrei să urmezi tradiţia familiei?

- Nu. Aş fi mâncat cu voi aseară, dacă ştiam la ce oră luaţi masa. Abdul mi-a adus o tavă

fiindcă aşa-i plăcea tatălui meu, dar n-am să-mi fac un obicei din asta.

Jim se ridică şi el.

- Păcat... Nu-i bine să te ţii cu nasul pe sus faţă de inferiori. Nu peste mult o să ţi se acrească de tine însăţi. Deşi până şi asta-i de preferat decât să-i vezi pe Fletcher şi Juliette cum se giugiulesc ca doi porumbei, cum au făcut aseară. N-ar strica să le facem puţină concurenţă, măcar aşa au să ne ia şi pe noi în seamă!

Victoria abia îşi stăpâni un fior, sperând că Jim avea să se spele pe mâini înainte de a se aşeza la masă. Se întreba dacă umbla murdar de plăcere. Bărbierit şi cu părul curat ar fi arătat destul de bine.

- Ce te-a determinat să lucrezi cu tatăl meu? îl întrebă ea.

- Am crezut că-mi lasă mână liberă, mai mult sau mai puţin. Amarnic m-am înşelat. Scuză-mi franţuzeasca, scumpo, da' nu era decât un constipat plin de sine. Nici pe jumate atât de grozav pe cât se credea.

- Ce te face să spui asta? continuă ea, în

timp ce cobora panta, ocolind cu grijă un bolovan mare şi rotund dislocat de undeva de mai sus. Nu ţinea seama de opiniile tale atât de mult pe cât ţi-ar fi convenit?

- Ce bine mă cunoşti, domnişoară Lyle! se împăună Jim. De fapt, nu asculta pe nimeni, iar povestea asta nu mă deranja atât de mult ca altele. Iţi vine să crezi? Dar, în fond, mie mi-a lipsit dintot- deauna ambiţia. Sunt omul vieţii simple - după cum vezi. Te ofensează, este? Şi pe tatăl tău îl ofensa. Sau, mai bine zis, îi ofensa nările, cum zicea el.

- Şi n-ai făcut nimic?

- De ce să fac? Ce, el a făcut ceva pentru mine? Ei, da' fiică-sa... asta-i altă mâncare de peşte! Mai vrei să vezi interiorul mormântului? Ti-l arăt după micul dejun, dacă te interesează. Mai bine vino cu mine, sunt un ghid mai bun decât Juliette, fiindcă eu nu pornesc de la ideea că le ştii deja pe toate. Ştiu că ai muri să-l ai pe scumpul nostru domn Fletcher ca ghid, dar întâmplător am aflat că pentru dimineaţa asta are alte planuri.

- Mulţumesc, răspunse Victoria, mi-ar face

mare plăcere să văd mormântul.
Jim îi aruncă o privire scurtă, trăgându-se de barbă.
- Nu eşti curioasă să ştii ce face azi Fletcher?
- Nu în mod deosebit, spuse ea, cu un calm lăudabil.
- Atunci nu mai e nevoie să-ţi spun că el şi Juliette s-au dus să-şi deşerte sacii cu poveşti la Alexandria. N-o să le ia prea mult până să le transpună în practică.
- Cred că asta nu e treaba noastră, nu găseşti?
- Dacă zici tu... mormăi Jim.

Victoria găsi cortul comun, unde diverşii membri ai expediţiei mâncau şi se recreau, şi mai frumos decât cel pe care-l moştenise de la tatăl ei. Broderiile erau mai frumoase, iar caligrafia citatelor din Coran mai bine executată. Abdul, bucătarul -suffragi - era nespus de încântat.

- Foarte frumos cort acesta, îi dădu el dreptate. Cort mai frumos nu există în Deşertul Apusean!

Victoria chicoti.

- Dar în Deşertul Răsăritean?

- Pe malul răsăritean al Nilului este foarte puţin deşert. Eu nu ştiu de corturile de acolo. Eu am trăit la Sakkara toată viaţa mea. In Războiul Intâi Germano- Englez eram băiat de popotă la Regimentul Scoţian. Foarte buni oameni! Dar corturile lor nu erau atâta de frumoase ca acesta!

- Acolo ai învăţat să serveşti la masă? îl întrebă Victoria.

- Da, *madame.* Eu învăţ lucruri multe. Invăţ limba engleză şi bucătăritul englez. Lucruri multe. Vă servesc foarte bine, atâta cum am servit şi pe tatăl dumneavoastră. Acum eu vă aduc micul dejun.

- Mulţumesc, îi zâmbi ea. Şi de unde sunt toate corturile astea?

- Tatăl dumneavoastră le-a cumpărat când a venit mai întâi în Egipt. Asta era cu foarte mulţi ani demult, continuă el, rânjind. Dumneavoastră eraţi fetiţă foarte mică, *madame,* dar câteodată el vorbea despre dumneavoastră.

Nimeni nu mai veni la micul dejun, nici chiar Jim. Victoria mâncă singură, apoi ieşi să-l caute. îl găsi rezemat nonşalant într-un baston gros.

- Nu mănânci nimic la micul dejun? îl abordă ea.

- Niciodată. în perioada asta a anului, cina mă ţine o zi întreagă. Eşti gata pentru inspecţie?

Jim era un ghid mult mai bun decât se aşteptase Victoria. Intrarea în mastaba nu era deosebit de adâncă. Clădirea iniţială avusese o formă dreptunghiulară, dar un colţ i se surpase cu secole în urmă. Până acum nu fusese excavată decât curtea, iar nisipul stătea îngrămădit în deschizătură. Partea principală a mormântului, cu sarcofagul şi trupul mumificat al faraonului din Dinastia a Doua, încă nu fusese degajată, iar obiectele găsite erau înregistrate meticulos şi studiate de experţi.

- Unde s-a găsit statuia lui Kha-sekhem? se interesă Victoria.

- Acolo, lângă intrare. Asta a fost unul dintre motivele de ceartă între George şi Fletcher. George susţinea că inscripţia de pe statuie spunea că faraonul a venit în Egiptul Inferior ca ripostă contra unei invazii libiene, şi a luat şapte mii de prizonieri. Dar Fletcher

afirmă că n-a rămas pe loc timp destul ca să-şi consolideze cuceririle...

- Fiindcă nu purta coroana roşie din Nord? încheie Victoria în locul lui, bucuroasă că-şi putea arăta măcar o dată cunoştinţele.

Jim ţistui din limbă admirativ.

- Deci, tot ştii şi tu câte ceva! o felicită el.

- Cam asta-i suma cunoştinţelor mele, mărturisi Victoria. Dar, cel puţin, ştiu că am multe de învăţat.

Jim se apropie de ea.

- Eşti destul de drăguţă ca să nu conteze, Victoria. Ascultă, fetiţo, eu am să mai stau aici, să deretic puţin, ca să-mi câştig pâinea. Crezi că ajungi cu bine singură înapoi în tabără?

Victoria regreta să-şi întrerupă explorările, dar plecă fără o vorbă.

- Unde naiba ai fost? se răsti Tariq. De-o oră te caut peste tot. Aş vrea să-i laşi vorbă lui Abdul ori de câte ori pleci - unde şi pentru cât timp. în deşertul ăsta poţi să te pierzi imediat, dacă umbli de una singură!

Victoriei nu-i venea să creadă.

- Cum să mă pierd? întrebă ea. Ajunge să

mă uit în jur până văd Piramida în Trepte, sau chiar Piramida îndoită, ca să ştiu unde mă aflu.
Tariq însă rămânea nervos.

- Vreau totuşi să-i laşi vorbă lui Abdul. Am auzit că azi după-amiază pleci la Cairo. Juliette a spus că iei maşina.

Victoria dădu din cap.

- Mă duc să-i consult pe avocaţii tatălui meu.

- Vrei să vin şi eu cu tine? o întrebă Tariq, cu ochii îngustându-i-se.

Amintindu-şi unde fusese plecat toată dimineaţa, Victoria deveni băţoasă.

- N-aş vrea s-o lipsesc pe Juliette de compania ta.

Tariq o răsuci brusc în loc, spre el.

- Şi asta ce-ar vrea să însemne?

Buzele Victoriei se strânseră, dar refuză să-i dea satisfacţia de a-i ghici gândurile.

- Dă-mi drumul! ceru ea cu severitate. Ştii că nu suport să fiu maltratată.

Tariq o eliberă imediat, trecându-şi o mână prin păr, cu nervozitate.

- Vrei să vin cu tine sau nu?

- Juliette...

- Juliette s-a dus la Alexandria singură!
- Iar eu vreau să mă duc la Cairo tot singură! N-am nevoie de martori la discuţia cu avocaţii. Dacă vii cu mine, ar încerca să-ţi obţină concedierea din Departament, pentru depăşirea atribuţiilor.

Ochii aurii ai lui Tariq priviră drept în cei albaştri şi sinceri ai Victoriei.

- Perfect, acceptă el. Ce-au spus despre mine?

Victoria ridică din umeri.

- Nu mare lucru. Dar ieri m-am chinuit îngrozitor până i-am convins că banii nu sunt decât pentru excavaţii, nu şi pentru uzul personal al cuiva.
- înţeleg... Ei, să ai grijă, Victoria. Maşina Juliettei poate fi o adevărată capcană mortală. In Egipt nu se fac teste de calitate automobilistică.

- Ştiu destul de bine să-mi port singură de grijă. N-ai de ce să-ţi faci griji pentru mine.
- Uneori, spuse el, eşti la fel de încăpăţânată ca tatăl tău. Ai să treci şi pe la Omm Beshir?
- Dacă tu crezi că ar vrea să mă vadă...

Ochii lui luciră în lumina soarelui.

- Poţi să-i duci ceva de la mine!

îi cuprinse bărbia în mână, atingându-i gura cu buzele.

- Pârul ei e negru, negru cum e noaptea, negru cum e smoala...

...cită el încet, punctându-şi fiecare vers cu câte o mângâiere blândă pe gura ei.

Buzele-i sunt roşii, roşii cum e jaspul, cum e-n pârg curmala.
Piepţii ei cei gemeni,
Sunt fermecători...

- Tariq!

Mâinile lui îi dădură drumul, dar lumina din ochi continua s-o ţină captivă.

- O, Victoria... murmură el, cu uşoară ironie.

- Asta era tot un vechi poem egiptean? îl întrebă înţepată.

- Felul în care un om îşi descrie iubita nu se schimbă. Mai ales când e iubirea vieţii lui.

Victoria ridică spre el doi ochi surprinşi.

- Va veni o vreme oare, când vei avea numai o singură iubită? replică ea sec.

Tariq îi urmări conturul buzelor cu degetul.

- Răspunsul la întrebarea asta va trebui să-l găseşti singură, răspunse el.

Firma biroului de avocaţi era scrisă în engleză şi arabă. Cu o încredere crescândă, Victoria urcă scara şi intră în camera de recepţie. Două tinere drăguţe care băteau scrisori la maşini cu caractere stranii, arăbeşti, ridicară privirile spre ea. Una se ridică în picioare, zâmbindu-i cu entuziasm.

- Da? întrebă ea, într-o engleză acceptabilă. Dumneavoastră sunteţi domnişoara Lyle?

In câteva secunde, Victoria fu introdusă în cabinetul elegant de alături, unde se aşeză în faţa unui bărbat cu păr cenuşiu, faţă şi mai cenuşie, ochi căzuţi, obosiţi, şi un aer moleşit.

- Nu prea văd ce am putea să facem pentru dumneavoastră, domnişoară Lyle, spuse el, după ce discutară o vreme. Singura cale de ieşire din încurcătura asta ar fi să vă găsiţi un soţ potrivit, pe care autorităţile egiptene să-l aprobe ca director adecvat al şantierului.

Victoria reuşi să râdă, deşi fără nici un chef.

- Nu cred că vreau să mă mărit, spuse ea.

- Vă înţeleg, dar din punctul nostru de vedere este mare păcat. înţelegeţi dumneavoastră, continuă avocatul, ţara noastră nu mai depinde de amatorii străini ca să-şi dezgroape trecutul, oricât de entuziaşti ar fi aceştia. Tatăl dumneavoastră nu a putut fi convins să accepte această realitate şi era foarte nemulţumit de tot ceea ce încerca să facă Departamentul de Antichităţi ca să-l ajute. Ca o concesie, Departamentul a numit un englez să lucreze cu tatăl dumneavoastră...

- Torquil Fletcher?

Avocatul dădu din cap.

- Uneori uităm că nu e de-ai noştri, iar aranjamentul ar fi trebuit să dea rezultate foarte bune. Dar au apărut anumite dificultăţi, iar George Lyle nu i-a

permis cu nici un chip să-şi mai continue activitatea la Sakkara. Dacă tatăl dumneavoastră ar fi trăit, nu mai încape nici o îndoială că Departamentul i-ar fi retras autorizaţia. Astfel stând lucrurile, nu aveţi absolut nici o şansă de a obţine consimţământul celor din Departament pentru a continua, decât

dacă domnul Fletcher are autoritate deplină asupra excavaţiilor. Dar, şi aici ajungem la punctul dureros, conform termenilor din testamentul tatălui dumneavoastră, el nu poate face asta decât în calitate de soţ al dumnea-voastră. Altfel, toţi banii trebuie să-i revină doamnei Juliette Mercer.

- Dar tatăl meu îşi dorea mai mult decât orice ca excavaţiile să continue! exclamă Victoria, după care ridică din umeri, cu un gest de neputinţă. Ce trebuie să fac?

Avocatul nu mai părea la fel de moleşit ca la început.

- O femeie frumoasă ca dumneavoastră va fi întotdeauna binevenită în Egipt. Dacă doriţi să ne vizitaţi oraşul, vă arăt cu plăcere tot ceea ce are de oferit. Veţi pleca înapoi în Anglia cu amintiri de neuitat. Lăsaţi-ne pe noi să ne ocupăm singuri de trecutul nostru, doar

dacă nu cumva îl puteţi face pe domnul Fletcher să convingă Departamentul să se răzgândească, ceea ce, sincer să fiu, nu-l văd în stare să facă. Şi mai trebuie să ţineţi minte că tatăl dumneavoastră nu-l simpatiza, nici nu avea

încredere în el, iar banii pe care-i va mânui domnul Fletcher sunt banii rămaşi moştenire de la el.

Victoria simţi că se înroşea în obraji.

- S-ar putea ca, în aceşti termeni, Tariq să nu accepte banii tatălui meu.

Avocatul zâmbi, dezvăluindu-şi dinţii cu coroane de aur.

- Dacă-l poate convinge cineva s-o facă, nu mă îndoiesc că dumneavoastră sunteţi aceea. Lui Tariq i-a fost întotdeauna greu să reziste unei femei drăguţe, iar dumneavoastră aveţi avantajul că deja mastaba respectivă îl interesează foarte mult.

- Ii veţi scrie, confirmându-i că proprietatea tatălui meu îi va fi pusă la dispoziţie dacă poate obţine de la Departament licenţa pentru continuarea săpăturilor?

Dinţii de aur străluciră din nou.

- Vă daţi seama că, dacă fac asta, dumneavoastră nu veţi mai avea nici un drept asupra banilor?

Ochii obosiţi, cu pleoape căzute, ai avocatului îi priviră câteva momente,

îngânduraţi, pe ai ei.

- Dar cred că aceasta va fi o uşurare pentru dumneavoastră. Să sperăm că nu veţi întâmpina obiecţii nici din partea doamnei Mercer. S-ar putea să fie necesar s-o convingeţi şi pe ea, dar o puteţi trimite oricând la mine. în ceea ce vă priveşte pe dumneavoastră, e mai bine ca o femeie să aibă alături un bărbat care să se ocupe de afacerile ei. Să sperăm că nu veţi mai avea nici un motiv de îngrijorare, doamnă Lyle, şi că Torquil Fletcher vă va accepta soluţia.

N-ar fi putut spera cu mai multă însufleţire decât o spera Victoria. Numai de n-ar fi trimis-o pachet înapoi în Anglia... Dar, cumva, Victoria nu credea că ar fi făcut asta - cel puţin nu imediat, nu înainte ca şi ea să fi fost gata de plecare.

Capitolul 6

Victoria sorbi cu satisfacţie din ceaiul de mentă. Se temuse că Omm Beshir i-ar fi pretins să bea iar din lichiorul de pere acre şi credea că nici chiar politeţea nu i-ar fi putut convinge stomacul să-l accepte.

- Ce faci de una singură în Cairo? o întrebă

Omm Beshir, aşezându-se mai comod pe covor.

- Am venit să-i vizitez pe avocaţii tatălui meu.

Omm Beshir o privi cu îngăduinţă.

- Când eu ies în oraş, îmi place să mă însoţească un membru de familie. La vârsta mea, trebuie să dovedesc că încă mai sunt o membră preţuită a familiei. De ce n-a venit şi Tariq cu tine?

Victoria îşi dori să nu fi arătat chiar atât de jenată ori de câte ori era menţionat numele lui Tariq.

- Am considrat că era mai bine să mă întâlnesc cu ei singură, explică ea.

Omm Beshir o privi neliniştită.

- Şi Tariq ştie? întrebă ea, cu o dezaprobare atât de vizibilă încât Victoriei îi fu greu să nu izbucnească în râs.

- Da, ştie, răspunse ea. N-am venit fără ştirea lui. El mi-a spus să vă vizitez şi...

Trase adânc aer în piept.

- ...să vă îmbrăţişez din partea lui. Ţine foarte mult la dumneavoastră.

- Desigur, spuse Omm Beshir, părând mult mai încântată. Ar fi trebuit să ştiu că n-ai fi

venit fără consimţământul lui, dar încă îmi mai fac griji pentru el ca o bătrână proastă. Tariq mi-e la fel de drag ca propriii mei fii şi am ştiut, când te-a adus aici, că eşti femeia care-i liniştеşte inima. Şi m-am bucurat.
Victoria o privi cu ochi mari.
- Mai este şi Juliette, spuse ea.
- Au existat multe Juliette, replică Omm Beshir. Ţi-ai imaginat că n-ar fi fost, cu un bărbat ca Tariq? Dar femeile de acest gen nu au nici o legătură cu dumneata.

- Dar Juliette nu face parte din trecutul lui. Ea este acum şi aici, obiectă Victoria.

Omm Beshir ridică din umeri, complet indiferentă faţă de un asemenea argument.

- Ei, şi? Pentru Juliette el nu este decât o plăcere trecătoare, nimic mai mult. Va dori ea să-l servească, să-i stea alături la bine şi la rău, să facă parte din viaţa lui? Va pune binele lui mai presus de al ei propriu? De ce ar conta ea mai mult decât dumneata? Poate că-şi găseşte o plăcere cu ea din când în când, dar ea nu va fi niciodată la fel de importantă pentru el ca dumneata. Tariq n-a fost iubit niciodată, numai de

mine. Tatăl lui nu avea timp pentru el. A fost lăsat aici, cu noi, până a crescut destul de mare ca să plece la şcoală. După aceea i s-a permis să vină aici numai o dată pe an. In tot restul timpului, se ducea în case de vacanţă, sau la rude care nu-l doreau. Era firesc să existe multe Juliette. De ce s-ar fi aşteptat la mai mult din partea unei femei?

- Dar eu vreau să fiu singura femeie din viaţa lui! exclamă Victoria, distrusă.

- Atunci, pentru câtva timp, va trebui să-i accepţi afecţiunea pentru Juliette, nu? replică Omm Beshir cu

voce blajină. Trebuie să-l faci să înţeleagă că pentru dumneata fericirea lui înseamnă mai mult decât a dumitale proprie. Nu va trece mult şi va dori să te apere de alte femei, căci este un băiat bun, şi te va ocroti ca pe ochii din cap. Iubirea îi este străină, *yâ bent.* Va trebui să-l înveţi că pentru dumneata el este suflarea vieţii. Vei vedea că n-o să fie deloc nerecunoscător.

Victoria tăcu. încerca să-şi imagineze cum ar fi avut o conversaţie la fel de intimă cu mama ei, şi ştia că aceasta s-ar fi simţit la fel de

stânjenită ca ea. Şi totuşi, n-o deranja acea femeie dolofană şi ciudată, care-şi vâra nasul în cele mai intime sentimente ale ei.

- Nu ştiţi cum este gelozia, spuse ea cu voce tare. Nici eu n-am ştiut, înainte...

- *Alallah*! Lasă totul în seama lui Dumnezeu! zâmbi bătrâna. Şi eu ştiu cum este să iubeşti un bărbat aşa cum îl iubeşti dumneata. Datinile noastre sunt diferite de ale voastre, dar sentimentele rămân aceleaşi şi orice femeie ştie ce înseamnă să nu fie cea dintâi pentru bărbatul pe care-l iubeşte. Când m-am măritat cu soţul meu, abia dacă-l cunoşteam, dar el m-a făcut mai fericită decât crezusem vreodată că ar fi

cu putinţă. Dar, după doi ani, încă nu aveam copii şi am început să mă tem. Soţul meu era bogat şi chipeş şi alte femei ar fi dorit să-i dăruiască ceea ce eu nu puteam. Toată lumea, inclusiv familia mea, ar fi înţeles dacă divorţa de mine şi se recăsătorea cu o femeie care să-i poată dărui fiii pe care şi-i dorea. Mi-am spus că, după un timp, femeia devine un fel de străină în patul bărbatului, dar copiii continuă

să facă parte din făptura lui. Ei îi aduc nemurirea. Şi totuşi, ce puteam face? Pentru noi divorţul este foarte uşor. E de ajuns ca bărbatul să-i spună nevestei de trei ori că au divorţat şi căsătoria nu mai e valabilă.

A venit apoi ziua când i-am reproşat că nu venea mai des la mine, când am încercat să-l fac să mă ia în seamă. Dar, când a deschis gura să vorbească, m-am temut că avea să mă alunge. I-am spus că, dacă dorea, aş fi acceptat o altă soţie în casă, mai degrabă decât să-l părăsesc.

A fost foarte înţelegător cu mine. Incă mai aveam timp să fac un copil şi mi-a promis că n-avea să se grăbească, deşi i se spusese deja despre o femeie care ar fi vrut să se mărite cu el. La început, am fost foarte necăjită că se gândise să se recăsătorească, dar cu tim-

pul am acceptat că şi pentru mine era important să aibă copiii pe care şi-i dorea atât de mult, aşa că am fost din nou fericită.

Dar Dumnezeu e milostiv. A răspuns la rugăciunile mele şi aproape imediat l-am conceput pe primul copil, fiul meu Beshir. Iar soţul meu şi le-a alungat din minte pe celelalte

femei, şi de-atunci numai eu m-am mai bucurat de favorurile lui, deşi nu sunt atât de frumoasă pe cât se zvonea că ar fi fost femeia aceea, şi nici n-am fost vreodată.

Victoria îşi control' cu grijă expresia, pentru a nu se vedea cât de mult o şocase povestea lui Omm Beshir.

- în Anglia nu se obişnuieşte ca femeile să-şi împartă soţii cu altele, spuse ea, simţind că era necesar un comentariu.

- Am auzit, zâmbi Omm Beshir. Dar crezi că e un bun obicei ca bărbatul să-şi părăsească prima nevastă când a îmbătrânit? Am aflat că se întâmplă destul de des.

- Femeia îl poate părăsi şi ea prima, preciză Victoria. Dacă dumneavoastră aţi fi dorit să divorţaţi? Aţi fi putut s-o faceţi?

Simpla idee o făcu pe Omm Beshir să râdă.

- Femeia nu poate, recunoscu ea. Dacă are consimţământul bărbatului, poate să se ducă la tribunalul religios şi să depună o cerere de divorţ, dar fără acordul lui nu poate să facă nimic.

- Dar nu e drept!

Omm Beshir râse din nou.

- Incă mai eşti un copil, dacă te-aştepţi ca viaţa să fie dreaptă. Numai din voinţa lui Dumnezeu este aşa cum este.

Victoria găsi acest sentiment mai şocant decât toate celelalte.

- Tariq este creştin, nu-i aşa? insistă ea.

- Desigur. Dar dacă vrei să divorţezi de el, mai întâi trebuie să vă căsătoriţi.

- Şi dacă el nu vrea să se însoare cu mine?

- Ar fi păcat, consimţi Omm Beshir. Eşti ceea ce am nădăjduit dintotdeauna pentru Tariq, în ciuda faptului de a fi fiica tatălui dumitale. Tatăl dumitale nu era un om iubitor. S-a folosit de Tariq, apoi s-a lepădat de el, pentru că acea Juliette are moralitatea unei dansatoare din buric.

- Poate că şi el a iubit-o pe Juliette, sugeră

cu blândeţe Victoria.
Omm Beshir clătină din cap.

- Nu, nu, Juliette nu a fost nici pentru el singura femeie. Tatăl dumitale nu dorea să lege o relaţie stabilă cu nimeni.
Victoria duse o mână la gură, pentru a-şi ascunde ezitarea de a mai discuta despre tatăl ei, când îl cunoscuse atât de puţin.
- Nici el nu era iubit, spuse ea. Mama mea nu-l însoţea în călătorii şi abia dacă se mai vedeau. N-au avut o căsnicie fericită.
Schiţă o mişcare de a pleca.
- Acum trebuie să mă duc. Voi mai putea veni în vizită pe la dumneavoastră?
Omm Beshir se ridică în picioare, cu o graţie surprinzătoare pentru vârsta şi silueta ei.
- Vino oricând doreşti, *ya bent,* fiica mea.
Ii luă mâna într-a ei şi o ridică la buze.
- Se va face aşa cum voieşte Dumnezeu - şi, puţintel, cum doreşte şi Tariq. Dumneata nu poţi face mai mult decât să-l iubeşti. Il voi chema pe unul dintre copii să te conducă până la maşină. Te-aş însoţi chiar eu, dar este ora rugăciunii şi nu se cade să-l las pe Dumnezeu să

aştepte.

Victoria se lăsă strivită în îmbrăţişarea parfumată a bătrânei egiptene.

- îmi place parfumul dumneavoastră, remarcă ea. Ce este?

- Esenţa florii de lotus. îţi voi da puţin să-l foloseşti când vei fi cu Tariq.

Chicotind încântată, Omm Beshir o trase pe Victoria după ea în dormitor, unde covoraşul de rugăciune era deja întins pe podea, cu faţa spre Mecca.

Se aşeză pe marginea patului metalic scârţâitor şi, cu degete agile, turnă puţin lichid verde ca frunza din sticla mai mare într-o sticluţă de cristal.

- Poftim! Acum vei mirosi ca noi. Să-ţi aplic puţin? Aici, pe încheieturi, şi aici, la ceafă. Trebuie să-l freci ca să intre în piele. Aşa... !

Victoria îşi mirosi încheieturile mâinilor, zâmbind. Parfumul avea o aromă plăcută, iute, dar nu peste măsură de îmbătătoare.

- Sper ca lui Tariq să-i placă, comentă ea, pe un ton uşor răutăcios.

Ochii lui Omm Beshir licăriră amuzaţi.

- El mi l-a dăruit! Să facă bine să-i placă!
Ii întinse sticluţa, cu un surâs şiret.

- Şi-acum trebuie să te duci, dar să mai vii pe la mine ori de câte ori treci prin Cairo.

Pe pat o aştepta o carte deschisă. Victoria se îndreptă direct spre ea, întrebându-se cine o pusese acolo. Văzu că era o culegere de poezii, de pe vremea când Egiptul avusese cea mai măreaţă civilizaţie din lume. Cu o exclamaţie de plăcere, se trânti pe pat, pentru a studia mai atentă cartea. Unele dintre versuri fuseseră subliniate şi, încântată, Victoria le recunoscu a fi din Cântecul Sicomorului pe care i-l recitase Tariq, imediat după întâlnirea lor de la Copacul Fecioarei.

„Frumoasa mea stăpână cu drag o să trimită
Răvaş plin de iubire spre sufletul ferice.
„O, vino în grădina mea neasemuită,
Singuri în umbra dulce să stăm,“ răvaşul zice.
„Ci flori îţi voi aduce, adânc mirositoare,
Voi coace pâine, vinul în cupe-l voi turna,

Dulci poame voi culege spre-a ta îndestulare,

Să te-ospâtezi în ziua când eu voi fi a ta. “

Cu dragul ei, stăpâna va sta precum se cere,

Ce gingaş i-este graiul, cuvântu-i adorat...

Dar despre ce-mi văd ochii, eu doar păstrez tăcere,

Nimic din ce se spune nu voi rosti vreodat'!“

Citi poezia în gând, o dată, apoi încă o dată, cu voce tare, numai din plăcerea de a auzi cum sunau cuvintele. Numai Tariq i-o putuse lăsa acolo, şi îi era extrem de recunoscătoare.

Auzi o mişcare în spatele ei şi se întoarse repede. De un gândac ar fi putut să se debaraseze, dar dacă era un scorpion?

Foşnetului i se adăugară şi alte zgomote, făcându-i sângele să îngheţe de groază. Erau sute şi sute! Trandafirii şi ucigători, cu cozile în sus - numai scorpioni puteau fi! Victoria închise ochii şi se rugă ca scorpionii să plece, dar îi auzea venind tot mai aproape, şi mai aproape... !

Ţipătul nu păru să fie al ei. Niciodată în viaţa sa nu mai urlase atât de tare. Dar sunetul

propriei sale

isterii nu făcu decât să-i sporească panica. Sări din pat şi se repezi spre uşă, îngheţată de frică. Abia observă când intră din plin în cineva care stătea afară, în întuneric.

- Tariq! ţipă ea.

- Nu, Jim sunt. Ce s-a-ntâmplat? Răcneai destul de tare ca să-l trezeşti până şi pe Kha-sekhem din morţi...

Victoria se smulse de lângă el, tânguindu-se:

- Il vreau pe Tariq...!

- Aici sunt, Victoria!

Lacrimile i se rostogoleau din belşug, în timp ce se cuibărea la pieptul lui, scoţând suspine neinteligibile. Tariq o lăsă să plângă în voie, strângând-o la piept, până rămase fără lacrimi şi fără suflu.

- Gata acum, Victoria. Dacă mai continui aşa, ai să te simţi îngrozitor!

Victoria făcu un efort să-şi revină.

- O, Tariq, nu ştiam unde erai!

Mâinile i se încleştară pe cămaşa lui.

- In cortul meu sunt sute de scorpioni! Am crezut c-au să mă omoare... şi voiam să-ţi

mulţumesc pentru poezie... !

- Ai văzut vreodată un scorpion? o întrebă el cu răbdare.

- Sigur că am văzut! Am văzut nenumărate filme despre ei!

Ar fi trebuit să-i prevadă neîncrederea. Se smulse din îmbrăţişarea lui cu atâta înverşunare încât îşi pierdu echilibrul. Tariq o sprijini, punându-i o mână pe braţ.

- Merg să arunc o privire, spuse el. Acum ţi-ai revenit, *habibi?*

Victoria dădu din cap repede, întorcându-se cu spatele, stingherită. Dar, când Tariq intră în cort, începu să tremure iar de frică şi alergă după el, oprindu-se în uşă.

Tariq se apropie de pat, luă felinarul şi îl ridică, privind în jur.

- Nu văd nimic, spuse el.

Victoria îşi înăbuşi un ţipăt.

- Acolo! în colţ...!

Tariq îl văzu imediat şi îl strivi cu piciorul. Apoi, smulse aşternutul şi apărură încă două lighioane. Rămase privindu-le, cu pumnii strânşi şi o expresie mai îndârjită decât oricând.

- Dumnezeule...! murmură el.

- Erau o mulţime... bâigui Victoria. Mişunau peste tot...

Ieşind din cort cu paşi mari, Tariq o trase după el.

- Ce-i aici? se auzi vocea Juliettei. Ce s-a întâmplat?

Tariq se opri.

- In patul Victoriei e un cuib de scorpioni, spuse el cu un glas lipsit de orice intonaţie.

- *Cest incroyable!* Cine să facă una ca asta, mon cher?

- Poate că au venit întâmplător, sugeră Victoria fără convingere. Nu pot să cred că cineva, intenţionat, i-ar fi...

- Trebuia să am mai multă grijă de tine, o întrerupse Tariq, înverşunat.

- Dar n-aveai de unde să ştii...

- Ar fi trebuit să m-aştept!

Victoria nu văzuse niciodată un om mai furios.

- Pe viitor, poţi să te culci în cortul meu, care va fi cercetat în fiecare seară înainte ca tu să pui piciorul înăuntru. Astă noapte am să dorm în cortul comun. Mă duc să-i spun lui

Abdul. Mâine, vom face amândoi curăţenie aici.

- Da, da, se grăbi Juliette să intervină imediat. Până atunci, Victoria poate să vină în cortul meu si să se odihnească. *Mon Dieu,* ce oroare! Scorpioni! Bine că n-au fost şerpi, altfel în noaptea asta as fi dormit la Cairo!

Tariq se îndepărtă, luând felinarul cu el. Victoria simţi că i se înmuiau genunchii si se aşeză greoi pe nisip.

- Dar de ce...? întrebă ea.

Juliette o cuprinse cu un braţ.

- E mai bine să nu te gândeşti la asta, *chérie.* Cel care-a făcut-o nu va mai încerca aceeaşi figură ca să scape de tine. Data viitoare vei fi pregătită. Probabil că intenţia a fost doar de a te speria, ca să te întorci în Anglia fără a relua săpăturile.

Victoria se strâmbă.

- De ce i-ar păsa cuiva de asta?

- Tatăl tău credea că, la deschiderea mormântului, avea să afle cine era hoţul care a furat toate acele lucruri. Desigur, el îl bănuia pe Tariq...

Dar Victoria clătină din cap.

- N-a fost Tariq!

Franţuzoaica îşi aruncă mâinile în sus, cu un gest de fatalism tipic galic.

- Cât de mult semeni cu tatăl tău! Nici el nu credea decât ceea ce voia să creadă! De ce să nu fi putut fi Tariq? Mai adineaori a intrat în cortul tău, l-am văzut cu ochii mei!

- Mi-a pus o carte pe pat. Dar n-a fost el. Dacă voia să scape de mine, ajungea doar să spună o vorbă şi guvernul egiptean m-ar fi expediat cu primul avion.

- Eşti sigură că nu crezi asta numai pentru că eşti puţin îndrăgostită de el? ripostă Juliette. Tariq este al meu!

Victoria închise ochii, începând din nou să tremure când îşi aminti cum alergau scorpionii pe jos.

- Tariq îşi alege singur prietenii, spuse ea încet. Nu mi-l pot imagina îngăduind ca vreo femeie să schimbe asta şi nici n-aş vrea s-o facă.

Se cutremură din nou, iar Juliette o întrebă imediat, îngrijorată, dacă nu-i era frig.

- Eşti obosită, murmură ea, iar aerul nopţii nu-ţi prieşte. Hai, să plecăm de-aici până nu

răceşti. Am să-ţi dau ceva de dormit, iar mâine te duc să vezi Piramida lui Unas, ca să-ţi mai alungi gândurile negre.

- Eşti prea bună, îi mulţumi Victoria.

Juliette zâmbi, cu familiara ei expresie arogantă.

- Eu sunt bună numai atunci când îmi convine, *mon amie.* Semeni destul cu George ca să doresc să-mi fii prietenă, dar cred că nu mă simpatizezi îndeajuns pentru asta. *Eh bien,* voi încerca să te fac să mă placi puţin mai mult, mâine. E chiar atât de rău?

Râzând, Victoria clătină din cap.

- E din ce în ce mai bine, răspunse ea.

A doua zi dimineaţa, când Victoria intră în cortul comun ca să ia micul dejun, Jim Kerr era deja aşezat la masă.

- Te-ai cam dat în spectacol aseară, este? o întâmpină el, în loc de salut.

- Şi ce dacă? Scorpionii pot ucide, nu?

- Nu şi ăştia! Nu eşti croită pentru aşa ceva, fetiţo. De ce nu te recunoşti învinsă şi nu-i dai banii Juliettei?

Ochii Victoriei scăpărară de furie. Se aşeză la

masă, cu multă demnitate.

- Decizia nu îmi aparţine - nici mie şi, în nici un caz, ţie, declară ea.
- Iţi retrag licenţa? întrebă Jim, şuierând printre dinţi. Biata Victoria! Nu ţi-am spus eu că n-ai nici o şansă s-o primeşti pe numele tău? Acum va trebui să i-o predai Juliettei, sau mie!
- Ţie?

Jim îşi scărpină barba, gânditor.

- Dacă te gândeşti s-o treci pe numele lui Tariq, n-o face! E un om periculos. Cine crezi că ar fi avut ocazia să-ţi pună scorpionii în pat? La asta nu te-ai gândit?

Luă o înghiţitură de cafea şi-i zâmbi peste masă, ridicându-se încet în picioare.

- Parcă nu mâncai nimic la micul dejun...? comentă Victoria.
- Nu mănânc, dar uneori beau. Succes, fetiţo! Iţi urez să ai multe căi de scăpare!

Victoria privi încruntată după el. Nu peste mult intră Juliette, care se aşeză pe locul eliberat de Jim.

- Vei fi gata într-o jumnătate de oră? întrebă ea, privind-o pe Victoria printre gene.

Arăţi îngrozitor! adăugă dintr-o dată, brutal. Ai uitat că mergem să vezi

Piramida lui Unas? E doar la o sută de metri de-aici. Ştiai că în camera ei funerară se pot vedea cele mai vechi dintre Textele Piramidelor?

- Serios? întrebă Victoria.

- Nu mă asculţi! o acuză Juliette.

- Ba da, ba da, te ascult, dar mai întâi vreau să vorbesc cu Tariq. Ai ceva împotrivă, Juliette?

Franţuzoaica ridică din umeri.

- Nu, n-am nimic împotrivă. Dar Tariq nu-i aici, pe moment. îl poţi vedea când ne întoarcem, Victoria. Nu vom lipsi mai mult de-o oră, circa...

- Bine, acceptă Victoria. Vim imediat ce mi-am terminat cafeaua.

Un coridor prelung le duse până în camera funerară. în capăt se afla un sarcofag de piatră, care fusese găsit gol când Sir Gaston Maspero îşi croise pentru prima oară drum în piramidă. Dar Victoria nu la acesta se uita. Tavanul în pantă era acoperit cu stele, iar pereţii antreului şi suprafeţele de calcar ale zidurilor camerei funerare erau pline cu coloane verticale de

inscripţii hieroglifice.

- Vezi cum fiecare hieroglifă a fost umplută cu pigment albastru, ca să se profileze mai bine pe fondul alb? întrebă Juliette.

- Da, dar ce înseamnă? întrebă Victoria.

Juliette întoarse capul spre ea. Efectiv nu-i trecuse
prin minte că fiica lui George Lyle nu citise asemenea inscripţii încă din leagăn.

- Nu ştii?

Apoi, avu bunul simţ să râdă de sine însăşi.

- Nu, sigur că n-ai cum să ştii! Sunt texte magice. O culegere de descântece pentru a-l ajuta pe regele sau regina moartă să-şi găsească fericirea în viaţa de apoi.

Incepu să arate cu degetul diversele hieroglife, traducând rapid din mers.

- Observă cu câtă grijă s-au evitat reprezentările umane şi de animale, pentru că aveau proprietăţi magice periculoase. Aici nu vedem decât păsări şi semne faste, care nu puteau face nici un rău.

- A, da, răspunse Victoria, fascinată de diversele hieroglife. Asta voia să fie un pui de

găină?

- Un pui, da, dar de prepeliţă, nu de găină. Reprezintă sunetul „w“.

- Şi ăsta?

- O funie de priponit. Sunetul „th“. Vezi, toate sunt consoane. Dacă introduci între ele vocalele potrivite, poţi înţelege cuvintele.

- A... făcu Victoria, uimită că putea cineva să înţeleagă simbolurile acelea stranii. Tariq ştie şi el să descifreze vrăjile astea?

- Desigur, răspunse Juliette, încruntându-se. Dar nici unul dintre noi nu le poate înţelege atât de bine ca tatăl tău. George Lyle putea să le însufleţească. El credea în ele. înţelegi?

Victoria nu prea înţelegea.

- Ai ţinut la tatăl meu, nu-i aşa? întrebă ea, sperând să treacă peste un moment dificil fără a se face de râs.

Juliette încremeni.

- Am ţinut la el, da, dar nu aşa cum crezi.

Ridică din umeri.

- Mă consideri o scorpie, fără îndoială, dar nu-s nici pe departe atât de rea pe cât ţi s-a spus.

- Nu te cred deloc rea, spuse Victoria cu impulsivitate, spre propria ei surprindere. De fapt, mă şi gândeam cât de îngrozitor trebuie să fi fost soţul tău. Cred că te-a rănit foarte durerors.

Juliette roşi până-n vârful urechilor, întorcându-se repede spre ieşire.

- Aşa e. Cum ai ghicit? Eşti mai perspicace decât pari, *chérie.* Nici chiar tatăl dumitale nu ştia asta. Nu mă asculta niciodată când încercam să-i spun că nimeni, nimeni nu mă va mai răni vreodată.

Victoria mai aruncă o privire spre hieroglifele de pe perete şi o urmă grăbită, temându-se să nu rămână prea departe în urmă. Alergă orbeşte în susul galeriei, până simţi un alt trup lângă ea şi se destinse uşurată, convinsă că era Tariq. Dar nu găsi puterea lui caldă şi încurajatoare, semn că nu fusese decât o plăsmuire a imaginaţiei.

In clipa următoare, simţi că se prăbuşea.

- Tariq! strigă ea, dar nu-i răspunse nimeni.

O lovitură de palmă o nimeri în diafragmă, făcând-o să-şi piardă complet echilibrul.

Incet, aproape graţios, Victoria începu să

cadă pe spate, spre fundul galeriei, ca într-un puţ negru şi fără fund, unde avea să cadă la nesfârşit.

Capitolul 1

Victoria se strâmbă, auzind glasurile furioase din jur. Juliette, apărându-se cu o voce ascuţită, le spunea tuturor care o ascultau că nu fusese vina ei.

- Cum adică, n-a fost vina ta? De ce ai dus-o acolo, dacă nu puteai să ai grijă de ea? se răsti glasul lui Tariq.

Prezenţa lui o făcu pe Victoria să simtă un val cald de bucurie. Se ridică, zâmbindu-i.

- Nu fi supărat, îi spuse ea. Eu am vrut să mă duc.

Tariq se apropie de patul Juliettei, unde stătea culcată Victoria, şi o privi cu chipul încordat de nelinişte şi furie abia stăpânită.

- Supărat? îmi vine să vă dau cap în cap! Parcă ne înţeleseserăm ca întotdeauna să laşi vorbă unde te duci!

Victoria zâmbi din nou, mai nesigur.

- N-a fost tocmai un secret.

- Nu? Uite că eu n-am ştiut unde erai, şi nici Abdul.
- Erai plecat, spuse Victoria cu voce plată, închizând ochii.
- Cine ţi-a spus aşa ceva? Eram în cortul tatălui tău, s-o iau pe asta înapoi! spuse el, împingându-i în mâini cartea cu Cântecul Sicomorului.

Deschizând ochii grăbită, Victoria îl privi scurt. Expresia lui era la fel de neînduplecată ca oricând, dar asta nu-i opri inima să tresară fericită că se gândise la ea şi se dusese să recupereze cartea.

- De fapt, spuse, am crezut că tu erai în spatele meu, altfel aş fi fost mai atentă.

Ezită.

- Vreau să zic, l-aş fi lăsat să treacă, pe când aşa, am crezut că mă ţii să nu cad.
- Victoria, ce tot vorbeşti?
- Acolo era cineva! spuse ea înghiţind în sec. Un bărbat! M-a împins...
- Nu era nimeni, interveni Juliette. Te înşeli, *ma petite.* Din vina mea ai căzut.

- M-a împins cineva, insistă Victoria.

Tariq o privea lung, cu reproş.

- Ai crezut că eu te-am împins?

- în nici un caz! răspunse ea, ruşinată. Dar înainte, când l-am simţit venind în urma mea, am crezut că tu erai. însă n-ai fost tu, nu-i aşa?

- Nu.

Răspunsul monosilabic o făcu să se strâmbe, dar nu ştia ce altceva ar mai fi putut spune.

- îmi pare rău...

- Eu, însă, nu văd cum poţi fi atât de sigură că nu era Tariq, izbucni Juliette. Nu e logic să suspectezi pe toată lumea, numai pe el nu!

Sprâncenele lui Tariq se înălţară întrebător.

- Draga mea Juliette, spuse el tărăgănat, nu am nevoie să omor o fată ca să obţin ceea ce vreau de la ea - cum foarte bine ştii tu însăţi.

- A, aia...! replică Juliette, cu un gest de dispreţ. Şi ce legătură are cu conducerea excavaţiilor? Dar fata asta nu-i tocmai proastă, ştiai?

Tariq luă mâna Victoriei într-a lui.

- Ce te face să spui asta?

Juliette, însă, ocoli un răspuns direct.

- Poate ştie ceva ce eu nu ştiu, murmură

ea, meditativ. Te va face oricum director?
Privind-o fără expresie, Tariq răspunse:
- Acum aud prima oară aşa ceva.
Apoi se întoarse spre Victoria, care stătea cu vinovăţia întipărită pe faţă, şi-i strânse uşurel mâna.
- Eşti sigură, *habibi,* că a fost cineva acolo?
- Sunt sigură. M-a lovit de mi s-a tăiat respiraţia. A fost îngrozitor!
Cu mâna liberă, îşi pipăi uşor diafragma.
- Nu m-aş mira să-mi fi rămas o vânătaie... Tariq! Tariq, nu...!
Dar era prea târziu. Tariq trăsese deja cearşaful, ridicându-i bluza până sub bărbie.
- Unde? Arată-mi!
- Tariq! Nu te las...
- Hai, zău aşa, Victoria! Arăţi absolut decent, dacă de asta te temi, iar Juliette e şi ea aici.
- Că mult îţi mai pasă! replică ea, sincer indignată. Tariq îi stinse talia cu degetele, dându-i o senzaţie
ciudată de sufocare.
- Da, într-adevăr, ai o vânătaie, cauzată în mod clar de o mână, dar era o mână mai mică decât a

mea. S-ar putea să fi fost mâna unei femei. Te simţi în stare să te ridici din pat? Vreau să-ţi vorbesc.

- Nu putem sta de vorbă aici?

- Nu. Ne vedem în cortul comun, peste o jumătate de oră. De acord?

- Bine, răspunse Victoria.

- Şi eu? protestă Juliette. Eu ce fac?

Tariq păru să privească drept prin ea.

- Ce vrei. Numai nu te apropia de mine două ore, da? Vreau să discut cu Victoria între patru ochi.

Şi ieşi din cort, lăsându-le pe cele două femei să se privească surprinse.

Peste treizeci de minute, Tariq o aştepta în cortul comun. La apariţia ei se ridică în picioare, vizibil uşurat.

- Azi-dimineaţă am primit scrisoarea de la avocaţii tăi. N-o să meargă, Victoria. Tatăl tău nu aşa voia să se procedeze...

- Dar aşa vreau eu!

Tariq ridică din umeri.

- Serios? Nu văd de ce. Până acum nu ţi-am

prea fost de ajutor, nu-i aşa?
Victoria zâmbi.
- Ai făcut tot ce puteai, şi aseară, şi azi-dimineaţă. Crezi că nu-ţi sunt recunoscătoare?
O privi gânditor, în timp ce Victoria se aşeza la masă faţă în faţă cu el.
- Nu poţi continua la nesfârşit să ai „accidente“ din-astea... Ce putem face?
- Spune-mi tu! Numai un lucru nu vreau: să mă întorc în Anglia. Nu încă...
- Depinde câtă încredere ai în mine, răspunse Tariq, începând să se plimbe prin cort. Ai încredere în mine, Victoria? Ai încredere în Torquil Fletcher, adversarul declarat al tatălui tău?
- Ştii bine că da.
- înţelegi, a fost o idee bună să mă numeşti director aici, dar nu asta e soluţia. în primul rând, Juliette ar avea tot dreptul să obiecteze. Şi-apoi, nimic nu te-ar opri să mă concediezi, dacă aşa vrei, iar atunci nu le-ar mai rămâne decât să se debaraseze şi de tine. Mă urmăreşti... ?

- Dar nu vreau să ţi se întâmple nimic!

Pe chipul lui se aşternu o expresie sumbră.

- N-au să scape de mine prea uşor...

I-ar fi fost greu să nu-l creadă. în acel moment, părea în stare să se înfrunte cu oricine.

- Ce vrei să fac? îl întrebă Victoria.

Tariq se apropie de ea.

- Mărită-te cu mine.

Tăcerea care se lăsă între ei era de-a dreptul tangibilă. Victoria se rugă să nu leşine.

- Să mă mărit cu tine? repetă ea.

Tariq dădu din cap, stăpân pe sine - şi pe ea, spre marea ei îngrijorare.

- Conform testamentului, soţul tău are responsabilitatea de a hotărî cum se cheltuiesc banii. Cred că aş putea convinge departamentul să-mi acorde licenţa şi aş termina excavaţiile în locul tatălui tău.

întinse o mână, atingându-i faţa.

- Nu face mutra asta, *habibi.* N-am să insist să faci mai mult decât eşti pregătită. N-ai nici un motiv de îngrijorare.

- Nu sunt îngrijorată.

- Ascultă, nu va fi o căsătorie propriu-zisă. Mergem la tribunalul *sharei* şi ne căsătorim

acolo. Nu suntem musulmani, aşa că nu va însemna nimic pentru noi. Dar e o căsătorie legală în ţara asta şi-ţi va asigura protecţia, ca soţie a mea.

Zâmbi trist.

- Mai are şi un alt avantaj. După trei luni, pot fie să divorţez de tine, fie să-ţi accept ţie divorţul. Şi-atunci, fiecare va putea s-o ia de la început.

- Şi dacă eu nu vreau s-o iau de la început?

Tariq o mângâie pe obraz.

- Nu voi profita - îţi promit. Vei fi soţia mea după lege şi nimic mai mult. Când mă voi căsători pe viaţă, am s-o fac cu ceremonia cuvenită şi cu toate cărţile pe masă. Ai încredere să vii cu mine la tribunalul *sharei*?

Era o întrebare imposibilă. Sigur că avea încredere în el! Dar să se mărite...

- Dacă nu poţi, te înţeleg, continuă Tariq. Dacă tatăl tău m-ar fi acceptat...

- Da, am să mă mărit cu tine!

O privi şocat, nevenindu-i să creadă.

- Aşa, simplu...?

- Da. Am încredere în tine cu lucruri în

privinţa cărora n-aş avea încredere nici chiar în mine însămi!

- îmi vei încredinţa toate bunurile tale materiale, îi aminti el. Aş putea să iau totul şi să te expediez înapoi în Anglia...

Victoria reuşi să zâmbească, destul de strepezit.

- Nu sunt bunurile mele materiale. N-am nici o avere, aşa că dacă te însori cu mine pentru bani, ai să ieşi în pierdere.

Ochii lui o cercetară câteva momente.

- Sper că ştii ce faci, spuse el într-un târziu. Deci, pornim spre Cairo?

Tribunalul *sharei* nu arăta prea grozav. Era o clădire veche şi prăfuită, plină de bătrâni în robe lungi tradiţionale, care recitau Coanul cu glasuri ascuţite, într-un ritm aproape hipnotic. Femeile, îmbrăcate în negru, stăteau răbdătoare în grupuri, pefăcându-se că nu-i vedeau pe bărbaţii care treceau pe coridoare printre ele.

- Mergem sus, îi spuse Tariq. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu scoate nici un cuvânt dacă nu ţi se vorbeşte!

- Ştii bine că nu vorbesc araba, replică Victoria.
- Nu contează. Tot ce trebuie să faci e să repeţi ce-ţi spune *sheikh-ul,* cât poţi de corect. în cea mai mare parte a timpului, te va ignora politicos.
- Mulţumesc foarte mult, replică ea.

Intrară într-o cameră din capul scării, unde Victoria îi recunoscu pe doi dintre fiii lui Omm Beshir, aşezaţi lângă un birou. La birou stătea un bătrân cu robă şi turban, însoţit de un secretar mai tânăr, gata să întocmească actele.

- Ahlan wa sablau, el salaam 'aleikum! intonă bătrânul sheikh.

Victoria observă cu amuzament că nici unul dintre bărbaţi n-o învrednicea cu vreo privire. Gândurile începură să i-o ia razna. Oare era bine ce făcea, măritându-se cu Tariq în condiţiile acelea neobişnuite?

Un ghiont în coaste o făcu să-şi dea seama că în cameră se lăsase tăcerea.

- Repetă după el, îi ceru Tariq.
- Dar nu înţeleg o iotă!

Buzele lui Tariq tresăriră.

- Cu atât mai bine!

Cum, necum, Victoria se bâlbâi până la sfârşit, repetând cuvintele ciudate pe care *sheikh-ul* le pronunţa cu nespusă atenţie. Secretarul scoase două documente şi le depuse cu grijă în faţa lui Tariq şi a Victoriei. Scrise în frumoasa caligrafie a alfabetului arab kufic, erau complet neinteligibile pentru Victoria. Tariq îşi semnă exemplarul, cu aceeaşi caligrafie, spre marea admiraţie a Victoriei. Numele ei arăta mult mai modest, ca o pată pe eleganta hârtie de pergament.

Spre bucuria ei, Omm Beshir îi aştepta în faţa clădirii. în clipa când îl văzu pe Tariq, îl dojeni:

- Fata asta e bolnavă, ar trebui să zacă la pat, nu să se zbenguiască cu tine. V-aţi căsătorit cu adevărat?

- *El hambu Ii'llah!* murmură Victoria, încântată că învăţase o propoziţie în limba arabă.

- Slavă Domnului, într-adevăr, replică bătrâna.

Tariq o cuprinse cu braţul, iar Victoria îşi dădu
seama că se clătinase pe picioare.

- Sincer, nu crezi că ar li mai bine să stai în pat? o întrebă el.

- Ca cred că da... Deşi nu mi s-ar părea o sărbătoare prea grozavă.

Sprâncenele lui Tariq se arcuiră.

- Avem ceva de sărbătorit?

Refuzând provocarea, Victoria răspunse:

- De ce nu? Deşi mă tem că nu mă simt prea bine, pe moment.

- Eşti obosită, observă înţelepţeşte Omm Beshir. Eu vă las acum, până nu spuneţi ceva ce s-ar putea să regretaţi.

Tariq o urcă în maşină, apoi o cuprinse strâns în braţe.

- N-ai nevoie decât de-o noapte de somn, şi vei fi ca nouă.

O sărută apăsat pe gură, după care porni imediat maşina.

- Fruntea sus, doamnă Fletcher, adăugă el. Te-ai descurcat onorabil. Mai mult, am impresia că bătrânul *sheikh* mă cam invidia!

Capitolul 8

în drum spre Sakkara, Victoria se bătu cu palma

peste frunte.

- Tariq, nu-mi dau seama cum de nu m-am gândit până acum! Ce face Jim Kerr în mastaba când intră acolo singur, spunând că vrea să deretice?

Vocea îi tremura de emoţie.

- Cred că a găsit intrarea într-un alt mormânt! Şi cred că fură şi de-acolo!

La volan, Tariq întoarse un moment capul spre ea, întrebător.

- Continuă, o îndemnă.

- Am auzit despre morminte mai vechi, care fuseseră demolate de generaţiile ulterioare ca să facă loc pentru propriile lor morminte. Când m-a dus în

mastaba, Jim mi-a spus că un colţ s-a prăbuşit, mai demult. Nu s-ar putea ca dincolo de acel colţ să fie un alt mormânt? Poate că tocmai de-asta umblă aşa de murdar, pentru ca nimeni să nu intre la bănuieli!

Tariq continuă să conducă maşina, adâncit în gânduri.

- E o idee interesantă, spuse el într-un târziu. N-ar strica să aruncăm o privire. Vrei să

vii şi tu?

- Sigur că da! exclamă încântată Victoria.

- Atunci, hai. Nu strică să vedem cu ce se ocupă Jim, din moment ce el pare să fie suspectul numărul unu.

- Nu pleacă niciodată din Sakkara? întrebă ea.

- De când am venit noi, n-a mai plecat. Dar azi- dimineaţă nu l-am văzut prin preajmă.

Când coborâră în faţa cortului comun, Abdul sări în picioare, ascunzând la spate revista de benzi desenate din care citea.

- Men fâdlak, yâ fândi, yâ sett!

Era primul om care o saluta pe Victoria ca pe o femeie măritată, iar cuvintele lui o făcură să tresară. Tariq îi spuse că intrau în mastaba şi aveau nevoie de lanterne.

- L-ai văzut pe Sidi Kerr, sau pe Sett Mercer? întrebă el, chipurile fără prea mare interes.

- Au plecat la Cairo, răspunse Abdul. Doamna era foarte furioasă că vă căsătoriţi, *ya fandi.* Sidi Lyle era prietenul ei şi ea a spus că fiica lui l-a trădat. S-a dus la Departamentul de

Antichităţi ca să vadă dacă transferă licenţa pe numele ei. Celălalt s-a dus cu ea.
O privi pe Victoria printre gene, complice.
- Vor fi plecaţi toată ziua, adăugă el.
- Mulţumesc, răspunse Tariq.
Luă una dintre lanterne şi i-o oferi Victoriei.
- în regulă, să mergem!
Victoria abia dacă mai recunoscu intrarea în mastaba. De când o văzuse ultima oară, pe jos se măturase, iar movila de nisip de lângă intrarea în curte nu mai era.
- Dacă vrem să intrăm pe uşa asta, avem nevoie de două cazmale, spuse Tariq. Mă aşteptaţi aici până le aduc?
- Singură nu. Hai mai întâi să aruncăm o privire prin jur... O, Tariq, uite! Acolo sunt nişte urme pe nisip! Poate că duc undeva...?
Tariq traversă curtea şi se lăsă pe vine, studiind cu interes urmele.
- Nu duc nicăieri, anunţă el.

Victoriei nu-i venea a crede. Cel mai probabil, fuseseră acoperite parţial cu nisip, urmând să se continue de cealaltă parte a grămezii de zidărie prăbuşită de lângă perete. Se urcă în

vârful acesteia ca să se uite dincolo, dar vederea îi era blocată de câteva cărămizi care ieşeau din perete, părând gata să cadă în orice moment.

- Vino jos, o chemă Tariq. Lasă-mă să văd eu.

Victoria mai făcu un pas şi încremeni, cu o exclamaţie sonoră.

- Ce este? întrebă Tariq, apropiindu-se ca s-o sprijine. Nu intra în panică, *habibi,* totul e-n regulă - te ţin eu!

- Uite...! şopti ea.

- Dumnezeule! exclamă Tariq. Se pare că ai avut dreptate, la urma urmei...

- La urma urmei? Sigur că am avut dreptate. Am ştiut tot timpul şi...

Piciorul îi alunecă şi, dacă Tariq n-ar fi ţinut-o de curea, ar fi căzut.

- Cobor acolo! declară ea.

- Ba nu cobori deloc! Dacă se duce cineva, eu voi fi acela!

Gura Victoriei se strânse cu înverşunare.

- Dar eu l-am găsit! Te rog, Tariq, lasă-mă pe mine să intru mai întâi!

- Numai dacă ţii cu tot dinadinsul. Nu-i

nevoie să-mi dovedeşti nimic.

- Ştiu, dar te rog, lasă-mă!

Tariq îi luă lanterna şi o puse jos, apoi o ajută să coboare la nivelul solului, lângă gaura neagră căscată în peretele din faţa ei. Fusese complet ascunsă de cărămizi şi de unghiul peretelui, dar era destul de mare pentru ca un om să se poată târî prin ea.

- Eu intru! anunţă Victoria. îmi dai lanterna după ce ajung dincolo?

Tariq dădu din cap.

- Sigur nu vrei să merg eu primul? S-ar putea să fie periculos...

- Nu e nici un pericol! protestă ea. Altfel, cum ar fi putut Jim Kerr să intre şi să iasă?

Cu grijă, Victoria îşi împinse pieptul prin deschizătură, încercând să vadă ce se găsea în partea cealaltă, dar ochii ei nu întâlniră decât bezna. Cu grijă, căută un punct de sprijin şi, când crezu că îl găsise, îşi trase piciorul prin gaură şi se lăsă pe el cu

toată greutatea. Piciorul îi căzu în gol, iar Victoria începu să se aplece, dezechilibrată, dând din mâini în căutarea unui punct de

sprijin.

Distanţa era destul de mare. Căzu pe un morman de nisip şi fu surprinsă să descopere că nu se rănise deloc.

- Victoria, ce s-a întâmplat?

Ii venea să râdă, dar de stăpâni, pentru ca Tariq să n-o creadă isterică.

- Nu ştiu, spuse ea cu voce slabă. Nu văd nimic!

- Te-ai lovit?

- N-am nimic, îl asigură ea. Am căzut pe moale. Dar nu încerca să mă urmezi. Inălţimea e destul de mare şi nu văd nimic în jur!

- Să-ţi dau lanterna?

- Va trebui să mi-o cobori cu-o frânghie!

Un moment se lăsă tăcerea.

- Tariq, nu cred că am să mai ies vreodată de-aici...

- Ba ai să ieşi. Te scot eu cumva. Nu ţi-e frică, nu-i aşa?

- Nu încă.

- Fruntea sus! Vezi dacă ajungi cu mâna la lanternă, ţi-o las legată cu cureaua mea...

Lumina apăru deasupra, iar Victoria, uşurată, văzu chipul lui Tariq privind-o.

- N-ajung! strigă ea.
- Văd... Eşti sigură că nu te-ai lovit? Pentru numele lui Dumnezeu, nu face nici o mişcare! Dacă mai cazi
o singură dată, am să albesc înainte de vreme!
- N-am nimic, Tariq, pe cuvântul meu! Totuşi, încep să cred că Jim Kerr nu pe-aici a coborât...

Lui Tariq i se opri râsul în gât.

- Mă duc după o funie. Voi încerca să fixez lanterna aici, ca să ai puţină lumină, dar ai tras după tine destule cărămizi şi peretele nu mai e foarte sigur.
- Nu mi-e frică, afirmă ea. Totuşi, n-ar strica să te grăbeşti, bine?
- în zece minute-s înapoi. Ai ceas cu cadran luminiscent? Poţi să mă cronometrezi şi, dacă întârzii doar o secundă, ai să mă faci cum îţi vine la gură.
- Of, Tariq!
- Ştiu, *habibi,* dar dacă peretele de-aici de prăbuşeşte, s-ar putea să te rănească. Gata, poţi începe să mă cronometrezi!

Pe Victoria n-o lăsă inima să-i spună că ceasul

ei era strict ornamental, de nici un folos pentru cronometrările de precizie, chiar şi la lumina soarelui. îl auzi plecând şi rămase cufundată în beznă.

Se aşeză pe nisip şi închise ochii. Işi dorea să fi învăţat pe de rost poezia despre sicomor, ca să şi-o recite şi să-şi amintească primele versuri citate de Tariq când se întâlniseră prima oară.

Verde ca de papirus mi-e frunza în lumină,
Iar ramul si tulpina ca de opal lucesc.
La umbra-mi răcoroasă vino si te hodină,
Şi inima-ţi viseze în placul ei ceresc.

- Opt minute! se auzi glasul lui Tariq din întuneric, deasupra ei. Abdul vine cu două cămile, ca să tragă frânghia. De cum ajunge aici, cobor şi eu la tine!
- N-ar fi mai simplu să vin eu sus? întrebă Victoria.
- Probabil. Dar vreau să văd ce e acolo şi sunt convins că nu m-ai lăsa să mă uit fără tine.

Victoria reuşi să râdă.

- Ai dreptate!

Se auziră zgomote, apoi mugetele unei cămile

care protesta că era pusă la muncă. Peste câteva minute, Tariq apăru din nou în spărtură şi începu să coboare pe frânghie, cu una dintre lanterne în mână.

Când picioarele lui atinseră solul, ridică lanterna şi studie faţa Victoriei, cu o expresie neliniştită.

- După cum vezi, îi spuse ea, n-am păţit nimic.

- Şi crezi că asta mă încălzeşte cu ceva? Nu trebuia să îngădui să-ţi asumi un asemenea risc. Puteam să m-aştept că avea să ţi se întâmple ceva!

Victoria îi atinse obrazul cu mâna dreaptă, repetând un gest împrumutat de la el.

- N-a fost vina ta, *habipi.*

Apoi, luă lanterna şi lumină spaţiul din jur. Se aflau în fundul unui puţ oblic care urca în direcţia opusă excavaţiilor făcute de tatăl ei. Victoria începu să se târască în patru labe pe tre- pele cioplite rudimentar. Auzea în spate respiraţia lui Tariq care o urma, luminând cu lanterna drumul.

Apoi, deodată, ajunseră în capăt, pentru a

vedea că galeria înclinată se deschidea într-o cameră mai mare. Era plină cu obiecte de tot felul, amestecate de-a valma, după cum fuseseră aruncate în timpul căutării altora, mai valoroase.

- Fantastic...! murmură Victoria, intrând în încăpere. Tariq, unde-am ajuns?

Tariq i se alătură, cu chipul palid şi încordat de emoţie.

- Ar putea fi important, nu-i aşa? întrebă ea.
- Ar putea...

Pe peretele opus erau pictate şiruri-şiruri de slujitoare, ducând diverse alimente.

- Cine sunt toate femeile astea? întrebă ea.

Tariq porni spre frescă.

- Se credea că ele îl vor servi pe răposat, pe lumea cealaltă. In vechime, servitorii erau îngropaţi de vii lângă el, ca să-l slujească şi după moarte. Când a fost construit mormântul ăsta, tradiţia unor asemenea masacre căzuse în desuetudine, din motive lesne de înţeles, aşa că îi înlocuiau cu picturi.

Victoria se apropie de perete, pentru a privi mai bine picturile. Nu observă când Tariq se

îndepărtă de ea, spre cel mai retras colţ al camerei.
Tresări, luată pe nepregătite de exclamaţia lui surprinsă.
- Deci, pe-aici intră şi iese Jim Kerr, remarcă el, atât de nepăsător încât Victoria abia dacă-i asimilă sensul cuvintelor.
- Pe unde? Arată-mi şi mie!
Tariq împinse cu palma o lespede de granit care se balansă în sus, făcându-i loc să treacă în partea cealaltă, după care reveni la poziţia iniţială.

- Tariq! strigă Victoria. întoarce-te!
Apăru imediat, zâmbindu-i.
- Duce direct în colţul camerei funerare din mastaba, aşa cum prevăzuseşi tu.
- Acum mă crezi? în legătură cu Jim Kerr...?
- Da, cred că da. Nu mă mir că mereu e plin de praf. Tunelul se surpă pe alocuri, adăugă el, scu- turându-şi praful din păr. împinse din nou lespedea, apoi se răzgândi şi o lăsă să se închidă la loc.
- îmi pare rău, Victoria, dar îţi dai seama că va trebui să anunţ poliţia...

Victoria dădu din cap, indiferentă.

- Câte au dispărut?

- Imposibil de spus. Vrei să mă uit în sarcofag, ca să văd dacă mumia e intactă?

- N-o să se degradeze, sau ceva, dacă lăsăm să intre aerul? întrebă ea.

- După cum arată, au şi făcut-o alţii înaintea noastră, observă el.

Până la urmă, însă, Victoria nu-şi putu înfrâna curiozitatea. Fu şocată să vadă cât de puţin mai rămăsese din rămăşiţele pământeşti ale trupului mumificat.

Câteva smocuri de păr cărunt, carne ca nişte fâşii de piele şi multe bandaje murdare, smulse de degete lacome în căutare de bijuterii.

- N-a mai rămas mare lucru, nu-i aşa? comentă ea, cu lacrimi în ochi.

- Fată dragă, replică Tariq, a murit de prea multă vreme ca să-l mai plângi acum. Vom reveni să-l examinăm altă dată. Acum trebuie să ne întoarcem la Abdul.

Impinse din nou lespedea de granit, făcându-i loc Victoriei să treacă în camera funerară de dincolo.

- Cum ieşim de-aici? întrebă ea. Pe partea cealaltă, intrarea e blocată.

Drept răspuns, Tariq ridică lanterna, iar Victoria văzu alt coridor degradat, care ducea direct într-una din galeriile degajate de nisip. In câteva secunde, ajunseră în curtea de lângă mastaba.

Abdul, care stătea rezemat de cămilă, somnoros, scoase un strigăt de groază. Când îi recunoscu, uşurarea îi smulse de pe buze un şir întreg de cuvinte arăbeşti.

- *Bismillah el arhman el rahin!* Dar sunteţi teferi amândoi! Am crezut că eraţi *djinni* care veniţi să mă

speriaţi! Unde aţi fost, *yâ sett?* Praful! Fug să pun apă la încălzit pentru baia dumneavoastră! Trebuie să vă spălaţi - pe haine, pe păr, pe toate!

Privind-o, Tariq zâmbi.

- Bună idee! Vei avea o ocupaţie până iau eu legătura cu poliţia. Mă voi spăla şi eu repede, înainte de a pleca, să nu mă confunde cu Kerr!

Victoria trase adânc aer în piept.

- Ce-ar fi să pleci după ce mâncăm de prânz?

propuse ea, refuzând să-i susţină privirea ironică.

întinzând o mână, Tariq îi scutură puţin praf din păr.

- O idee excelentă! spuse el.

După-amiaza trecu încet pentru Victoria. în timp ce Tariq discuta cu poliţiştii, se apucă să-i scrie mamei sale. Nu menţionă problemele de pe şantier, concen- trându-se numai asupra atracţiilor pe care le văzuse de la venirea în Egipt.

Tocmai lipea plicul, când Tariq intră în cort.

- Vor reveni mâine, spuse el. Trebuie să-i întindem o capcană amicului nostru Jim Kerr.

Ridică din umeri, ca şi cum s-ar fi debarasat de o povară care-l apăsase prea multă vreme.

- Voi fi bucuros să termin cu toate astea.
- Cred că ar fi bine ca eu să nu mă amestec, nu? se interesă Victoria.
- Ar fi cel mai bine!

Victoria îşi feri faţa.

- Bine, dacă spui că aşa trebuie, deşi eu am fost cu ideea să căutăm în...

Se rezemă de perne, cu o expresie

decepţionată.

- Ce hotărâre aţi luat? Cum îl veţi prinde pe Jim Kerr?

- Poliţiştii îl vor aştepta în puţul pe unde am urcat noi azi-dimineaţă. E mai bine să-l prindă în flagrant delict, fiindcă ar putea susţine că tocmai a găsit mormântul.

- Eu ce vrei să fac mâine?

- Caută-l pe Jim Kerr şi spune-i că săpăturile se vor relua a doua zi. Fă-l să creadă că ţi-am spus-o confidenţial, iar ţie ţi-a scăpat din neatenţie. Important este să fie convins că nu mai ştie nimeni. Poţi s-o faci?

- Da.

- Să-ţi pun scrisoarea la poştă? mai întrebă el, luând plicul; citi adresa. Pentru mama ta?

Victoria dădu din cap.

- Unde te duci?

- Să iau cina cu Juliette, la Cairo. Cucoana asta are multe explicaţii de dat.

Victoria se ridică în capul oaselor, dreaptă. Gelozia
i se răsucea în suflet ca un cuţit.

- Ia-mă şi pe mine! îl rugă ea.

Tariq rămase neînduplecat.

- Astă seară nu. Trebuie să discut cu Juliette între patru ochi. Vreau să aflu nişte răspunsuri şi n-o să mi le dea dacă mai e şi altcineva de faţă.

Victoria se întoarse cu spatele, ascunzându-şi lacrimile care-i podidiseră ochii.

- Sper să te distrezi bine, comentă ea rece.

- încerc întotdeauna. Somn uşor, *habibi,* şi să nu mă aştepţi. Voi încerca să nu întârzii.

Dar avea să întârzie, îşi spuse Victoria. Juliette nu-l putea lăsa să-i scape cu una, cu două.

Capitolul 9

O trezi din somn o mână scuturând-o de umăr.

- Ce este? întrebă ea în şoaptă.

Intorcându-se, văzu că era Tariq. In întuneric, statura lui masivă era inconfundabilă, făcându-i inima să tresară în piept.

- Ce vrei?

Tariq îi cuprinse faţa în mâini.

- Victoria, trezeşte-te!

- Sunt trează! Ce se-aude cu Juliette? îl întrebă ea cu răutate, simţindu-se imediat ruşinată.

Tariq îi dădu o palmă jucăuşă.

- Pari geloasă. Tocmai de-asta te-am trezit, ca să-ţi spun despre ea.

- Nu vreau să aud!

- Victoria, trebuie să asculţi. Te priveşte şi pe tine şi nu vreau să afli de la altcineva.

- Nu putem aştepta până dimineaţa?

- Nu, nu putem!

Victoria se ghemui sub pătură.

- Nu vreau să ascult! se încăpăţână ea, în pragul lacrimilor.

- Ba ai s-asculţi!

O ridică în şezut, ca pe un copil recalcitrant. Ţipătul ei şocat nu-i smulse decât un hohot scurt de râs fără chef.

- Victoria, nu fi proastă, iubito! Crezi că te-aş trezi în toiul nopţii numai ca să-ţi mărturisesc că i-am furat o sărutare Juliettei? Şi-acum, ai de gând să mă asculţi? Ţi-am spus că n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa ei.

- Da, dar mi-ai spus şi că nu te iubeşte - şi de fapt te iubeşte, atâta cât poate ea să iubească pe cineva.

- Ceea ce nu înseamnă mare lucru. Mi-a

spus că ţi-ai dai seama că soţul ei s-a purtat destul de urât cu ea. Nu înţelegi că nu mai vrea să fie rănită?

Nimeni, absolut nimeni nu se mai poate apropia de Juliette Mercer. Nici chiar tatălui tău nu i-a îngăduit!

Victoria îşi trase nasul.

- Şi nici ţie?

- Eu eram disponibil, *habibi,* iar nopţile pot fi friguroase în deşert. Dar n-a fost nimic mai mult de-atât.

Ii luă mâna într-a lui, cuprinzând-o între degetele sale puternice.

- I-am sugerat să plece din Egipt cu primul avion. Nu-mi place să ştiu că o femeie putrezeşte în închisorile de-aici, soartă care ar aştepta-o dacă nu pleacă imediat.

- O, nu! exclamă Victoria. îngrozitor! Biata Juliette, adăugă ea încet.

- Speram să fii de părerea asta.

- Da, mă rog, de fapt o plac destul de mult pe Juliette. N-o cred în stare să facă vreun lucru cu adevărat oribil. Unde-o să plece?

- In America de Sud. Acum câtva timp, a

primit o invitaţie la un sit de-acolo şi cred că-i va da curs. Problema era că voiau să participe şi cu bani, destul de mulţi.

Tăcu un timp, până când Victoria începu să se teamă că n-avea să-i spună şi restul.

- Şi? îl îndemnă ea.

- Şi i-am dat banii tatălui tău. Până la ultimul cent. I-am dat şi o scrisoare cu care să se ducă la avocaţi, înainte de a lua avionul.

îşi frecă nasul, iar Victoria şi-l imagină limpede aşa cum arătase în copilărie.

- Mi s-a părut singura soluţie. Intenţia tatălui tău fusese ca ea să folosească banii, iar pentru tine nu însemnau mare lucru.

Victoria înghiţi în sec.

- Avocaţii îţi vor accepta scrisoarea?

- De ce nu? Când te-ai măritat cu mine, mi-ai predat controlul asupra tuturor proprietăţilor tale, potrivit legii egiptene. Mi-ai acordat tot felul de drepturi... adăugă el, zâmbind în întuneric.

Victoria se rezemă de pernă. Se simţea din ce în ce mai bine.

- Pentru mine n-a însemnat aproape nimic,

se plânse ea. Ce-ar fi să-mi faci o demonstraţie?

Dimineaţa, Tariq încă mai dormea, când Victoria se îmbrăcă şi porni în căutarea lui Jim Kerr.

Il găsi aproape imediat. Tânărul se hlizi la ea libidinos, bătând nisipul de alături, cu un gest de invitaţie.

- Văd că răsăritul soarelui încă mai are putere să te scoată din patul conjugal, comentă el.

Victoria îşi stăpâni o replică acidă. Talentele ei actoriceşti erau limitate, iar Jim nu era un prost, deşi prefera ca toată lumea să-l creadă astfel.

- Căsătoria mea a fost un aranjament de afaceri, răspunse ea.

Apoi îi zâmbi.

- N-ar trebui să-ţi spun, dar trebuie să ştii. Numai vezi să nu afle Tariq că ţi-am spus, s-ar înfuria. Vrea ca Juliette să afle prima...

Jim o apucă de braţ, scuturând-o.

- începe din nou lucrul? Asta încerci să-mi spui?

- Mâine! Mâine începe. Azi, Tariq va

scoate licenţa. Totul e aranjat.
Antipatia pe care i-o inspira era la fel de puternică precum mirosul lui urât, şi deodată Victoria îşi aminti. Intr-adevăr, simţise un miros! Ochii i se dilatară.

- Tu m-ai împins! îl acuză ea. De ce?

Jim Kerr râse sarcastic.

- N-ai nici o dovadă, domnişoară Victoria Lyle. Cine te-ar crede? Vii la micul dejun? Acum, că te-am întâlnit, m-a apucat o foame teribilă şi cred că voi încălca regula, mâncând ceva de dimineaţă, cu voi. Nu vii să-mi torni cafeaua?

După micul dejun, Victoria îşi ocupă postul lângă cortul comun, încercând să vadă ce se întâmpla. După un timp, sosi un furgon al poliţiei, iar Tariq veni să-i salute pe ofiţeri, dar nimic mai mult.

Nu peste mult, Victoria se auzi strigată şi o luă la fugă spre mastaba, cu inima bătându-i. Tocmai ajunsese, când îi văzu pe poliţişti ieşind, cu Jim Kerr între ei. Cămaşa ruptă îi fâlfâia pe coaste. Victoria nu le dădu atenţie şi alergă drept în braţele deschise ale lui Tariq.

- O, Tariq, strigă ea, s-a terminat totul?

Tariq o sărută pe buze.

- L-au prins asupra faptului.

Apoi îi ciufuli părul cu mâna.

- Ce n-aş da ca tatăl tău să fi ştiut...! îl sărută şi ea, zâmbind.

- Poate că ştie, totuşi.

Aşezaţi pe creasta unei dune, cu una dintre cele două cămile ale lui Abdul alături, Tariq şi Victoria îşi puneau la punct planurile de viitor.

- Eşti de acord să stai cu Omm Beshir până pregătesc eu o ceremonie pentru noi? Ai avea ceva împotriva unei nunţi *copte?*

- Mi-ar plăcea la nebunie! exclamă ea. Şi mă voi mărita cu tine de câte ori vrei tu! Aş dori chiar ca mariajul nostru să fie binecuvântat de vicarul de-acasă, de faţă cu mama şi cu toţi prietenii şi rudele, ca să vadă ce norocoasă sunt!

Obrajii lui Tariq se înroşiră ca focul.

- S-ar putea să nu fie de aceeaşi părere, murmură

el.

Victoria râse.

- O, Tariq, ştii bine că vor fi!

- Deci, ai să te duci la Omm Beshir?

Clătinând din cap, Victoria răspunse:

- Acum sunt măritată legal cu tine şi vreau să stăm împreună, iubitule.

După care, spre surprinderea lui, începu să recite:

Ci flori îţi voi aduce, adânc mirositoare,
Voi coace pâine, vinul în cupe-l voi turna,
Dulci poame voi culege spre-a ta îndestulare,
Să te-ospâtezi în ziua când eu voi fi a ta.

Cu ochii luminaţi de iubire, Tariq comentă:

- Da' ştiu că ai citit de multe ori Cântecul Sicomorului, dacă-l poţi recita oricând ţi se năzare...!

- L-am învăţat pe de rost, aseară, îi mărturisi ea zâmbind. în timp ce tu erai plecat la Cairo cu Juliette. Era singurul lucru de la tine de care puteam să mă ţin.

- Aveai de la mine mai mult decât atât! N-am vrut să te las singură, *habibi*, nici atunci şi nici

mai târziu. Te iubesc atât de mult...!

Se aplecă spre ea, sărutând-o uşurel pe nas.

- Bine, draga mea soţie, dacă vrei să ne începem viaţa conjugală imediat, cine sunt eu ca să mă împotrivesc?

Sări în picioare şi chemă cămila, ajutând-o şi pe Victoria să se ridice.

- Doreşti să încaleci, doamnă Fletcher, sau preferi să mergi pe jos?

Victoria îl lăsă s-o urce în şa, după care îl aşteptă şi pe el să încalece în spatele ei. Când îi simţi braţul cuprinzând-o, o străbătu un mic fior.

- Mă iubeşti? o întrebă el.

Se rezemă comod de pieptul lui. In viaţa ei nu se simţise mai fericită.

- O, da! şopti ea.

Tariq o îmbrăţişă şi mai strâns, începând să cânte cât îl ţinea gura, cu o exuberanţă molipsitoare care-i aduse Victoriei un zâmbet pe buze. Era plăcut să ştie că şi el era fericit.

Iosua a-nvins în lupta de la Ierihon,
Ierihon, Ierihon,
Iosua a-nvins în lupta de la Ierihon,,,
Oraşul l-a ocupat,
Zidurile-a dărâmat,,,!

Sfârşit